

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,”
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΤΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Διευθυντής Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὀδὸς Χαρολάου Τρικοῦπη 22α
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ἑτησία προπληρωτέα Δρ. 12
Ἐξάμηνος Δρ. 6.
Ἐναστον τεῦχος μία δραχμή.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡ καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσίς τῆς Ρώμης, ὑπὸ Κ. Καροπόλια.
- Ἡ τέχνη, δι᾿ ἄλλους Paul Swan (Συνέχεια).
- Λειτουργικὰ δράματα.
- Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διήγημα Α. Τοῦζοφ, (Μετάφρασις Ἄγ. Κοσταντινίδου).
- Ζωγραφικὴ, ὑπὸ Παύλου Νιοβάρια.
- Φυσιολογίαι τοῦ ἸΗ΄ αἰῶνος, ὑπὸ Arsene Houssayc. (Μετάφρασις Α. Δουζίνια).
- Μικραὶ ἀλήθειαι, ὑπὸ Ἀλ. Γκινόν.
- Ποικίλη Σελίς.
- Μουσικὴ καὶ θέατρον, ὑπὸ Alice de Lepiterry.
- Γράμματα καὶ τέχνη.
- Θέατρα.
- Νηπιακὰ ἰδρύματα.
- Διαγωνισμὸς ζωγραφικῆς.

ΕΙΚΟΝΕΣ

- Σπουδὴ, ὑπὸ Ν. Γόζη.
- Περίπτερον τῆς Τοσκάνης. (Ἐκθεσίς Ρώμης).
- Περίπτερον Marche (Ἐκθεσίς Ρώμης).
- Ὁ τυφλός, ὑπὸ Α. Aublet.
- Γυνὴ καθημένη, ὑπὸ Κ. Δημητριάδου.
- Ὁ ἀνήρ, ὑπὸ Κ. Δημητριάδου.
- Ὁ σκεπτικιστής, ὑπὸ Κ. Δημητριάδου.
- Τὰ νήπια τοῦ νηπιαγωγείου Πειραιῶς ἐργαζόμενα.
- Τὰ νήπια τοῦ νηπιαγωγείου Ἀθηνῶν παίζοντα.
- Μαθήτριάς Διδασκαλείου ἐργαζόμενα.
- Μαθήτριάς τῆς Γυμναστικῆς σχολῆς ἀσχοῦμενα.
- Κικὴ Γιαννοπούλου.
- Σπουδαὶ Κικῆς Γιαννοπούλου (εἰκόνες τρεῖς).
- Mlle Dyfor.
- M. Olyvas.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΦΕΞΗ

Εἰς τὴν Βιβλιοθήκην Φέξη τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἔργα:
Ἐπιπέδου «Κύκλωψ». Ἡ μόνη σωζομένη κωμῶδις τοῦ μεγάλου τῆς ἀρχαιότητος τραγικοῦ εἶναι ὁ «Κύκλωψ», ἔργον ἐννοεῖται παντελῶς διάφορον τῶν κωμῶδιων τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τῶν ἄλλων κωμικῶν.
Ἐπιπέδου τοῦ ἔργου εἶναι τὸ γνωστὸν ἐπεισόδιον τοῦ Ὀδυσσεύς ῥιφθεὶς ὑπὸ τῆς τρικυμίας εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Σικελίας καὶ πρὸ τοῦ σπηλαίου

τοῦ κύκλωπος Πολυφῆμου καὶ κινδυνεύσας νὰ φραγῶθῃ μετὰ τῶν συντρόφων του ὑπ' αὐτοῦ, κατορθώνει νὰ τὸν μεθύσῃ καὶ νὰ τὸν τυφλώσῃ, σωζόμενος τοιοῦτοτρόπος. Τὸ ἔργον εἶνε πλήρες κωμικῶν ἐπεισοδίων.

Ἡ «Εἰδύλλια» Θεοκρίτου. Ὁ πλησιέστερος καὶ γνωριμώτερος εἰς ἡμᾶς ἀρχαῖος ποιητής, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἔργου ἔχει μεγάλας ὁμοιότητας μετὰ τὴν δημοτικὴν μας ποίησιν, εἶνε ὁ Θεοκρίτος. Τὰ «Εἰδύλλια» του, βουκολικά καὶ ἄλλα, διατρεόμενα ἀπὸ ζωὴν, δροσερότητα καὶ χάριν, βασιζονται κυρίως εἰς τὴν ἀφελῆ ἐκείνην αἰσθησὶν καὶ ἀγάτην τῆς φύσεως, τὴν χαρακτηριστικὴν τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν μας. Καὶ δι' αὐτὸ τὸν Θεοκρίτον, τὸν ὑμνητὴν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς φύσεως, δίδοντα τόσῳ ζωντανῆν εἰκόνα τοῦ ἀρχαίου βίου, τὸν αἰσθανόμεθα ἐν τούτοις ὡς σύγχρονόν μας, ζωηρότατα καὶ ἀμεσώτατα. Ἡ μετάφρασις του ἐγένετο ἀριστοτεχνικὴ, ἀβίαστος, πιστὴ, ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κ. Πολέμη, εἰς στίχον κωμικόν καὶ μελωδικόν ὅσον.

Sohopenhauer «Συγγραφεὶς καὶ ἕψος». Ὁ μέγας νεώτερος τῆς Γερμανίας φιλόσοφος, ὁ βαθὺς καὶ πρωτότυπος, ὑπερέχει συνάμα καὶ εἰς κομψότητα ἕψους. Εἰς τὴν σειρὰν δὲ τῶν ἔργων του, τῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Πάρεργα καὶ Παραλειπόμενα», περιέλαβε τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον σύγγραμμα, εἰς ὃ μετὰ διαύγειαν φιλοσόφου καὶ πείραν μεγάλου καλλιτέχνου ὀρίζει τοὺς κανόνας τοῦ καλοῦ ἕψους, τοὺς τρόπους τῆς διατυπώσεως τῶν ἰδεῶν καὶ ἐν γένει τῆς συγγραφῆς, ἐπιτίθεται δὲ δριμύτατα ἐναντίον τῶν διαστρεφῶν τῆς γλώσσης καὶ τῶν κενολόγων καλλιτεχνῶν. Ἡ μετάφρασις ἐπιτυχῆς ὑπὸ τῆς κ. Αἰκ. Ζάρκου.

**ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ
ΔΟΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ**

Ἐπὶ τὴν Ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσεως.

Τὸ εἶκμα, ἐν ᾧ τὸ Πρότυπον Παρθέναγωγείου, εὐρυχωρότατον, ἐνήλιον, ἐνάερον. Λεκταὶ ἐν αὐτῷ μαθήτριάς ἐσωτερικαὶ, ἡμιτρόφιμοι καὶ ἐξωτερικαί.

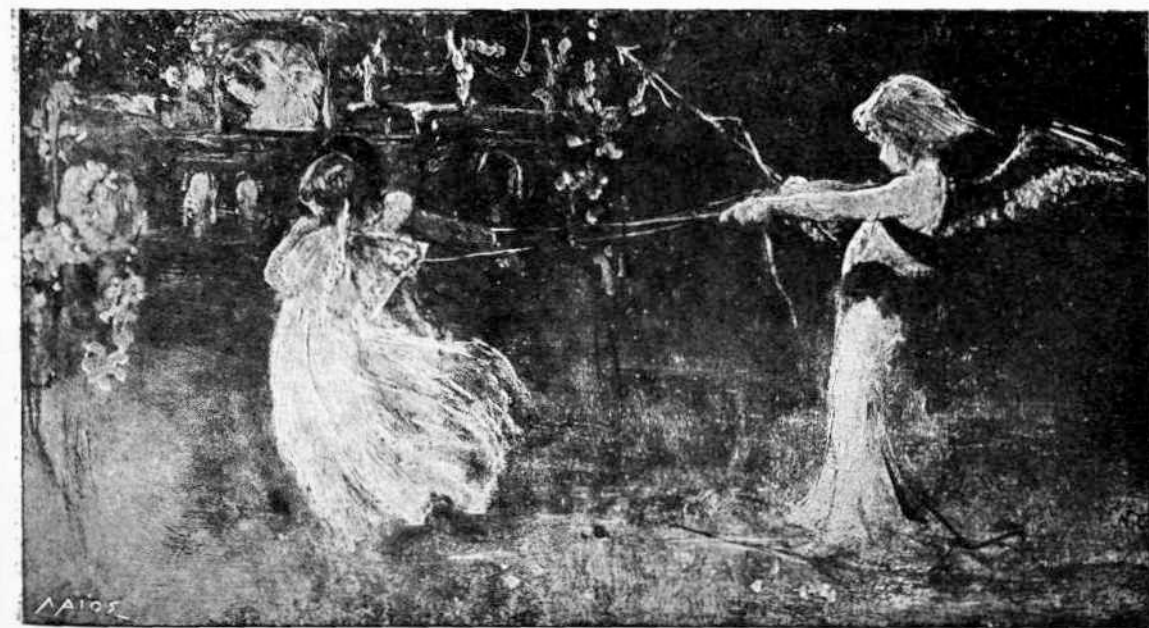
Μέριμνα μητρικὴ ἐκ μέρους τῆς Διευθύνσεως περὶ τῆς ὑγείας τῶν μαθητῶν. Τροφὴ καθαρὰ καὶ ὑγιεινὴ. Περίπατος καθ' ἑκάστην. Ἐκδρομαὶ, λουτρά.

Ἀγωγή θρησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ προετοιμάζουσα χρηστὰς οἰκοδομοποιίας, εὐσεβεὶς μητέρας καὶ ἀγνὰς πατριώτιδας.

Καθηγηταὶ οἱ ἀριστοὶ τῶν ἐν Ἀθήναις. Ἔναι γλώσσαί: Γαλλικὴ, Ἀγγλικὴ, Γερμανικὴ, Ἰταλικὴ. Αἱ διδάσκουσαι τὰς δύο πρώτας ἐκ τῶν ἀνωτέρω γλωσσῶν παραμένουσι διαρκῶς ἐντὸς τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου.

Διδάσκονται προεὶ ἐπὶ εἰδικῶν διδασκάλων καὶ ἡ κοπτικὴ, ραπτικὴ, οὐδηνωτικὴ, μαγειρικὴ, ἀνθοποιία καὶ πιλοποιία, πυρογραφικὴ, ζωγραφικὴ, μουσικὴ, χορός, γυμναστικὴ, τὸ μάθημα τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς καὶ ἡ Ἐθνικὴ Κατήχησις.

Δίδακτρα τὰ αὐτὰ, ὡς πάντοτε, μετὰ τῶν ἄλλων ἐν Ἀθήναις ἰδιωτικῶν Ἐκπαιδευτηρίων.

† Ν. Γόζη

Σπουδὴ

Η ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

ΜΙΑ ΤΕΤΡΑΠΛΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΑΜΦΙΒΟΛΩΣ ή μόνη πόλις του κόσμου, ήτις δὲν θά ἴτο κατάλληλος διὰ μίαν διεθνή ἐκθεσιν θά ἴτο ἡ Ρώμη—ἐννοῶ διὰ μίαν ἐκθεσιν ἔπου τὰ διάφορα Κράτη θά διεγωνίζοντο ἔπως παρουσιάσουν μηχανήματα, κολλοσσούς σιδηροδρόμων, τηλεβόλων, προϊόντων καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἡ Ρώμη λοιπὸν διὰ μίαν τοιαύτην ἐκθεσιν εἶνε ἀκατάλληλος. Διότι μία πόλις δικαίως ἐπωνομασθεῖσα Αἰώνια, μία πόλις ζωντανεύουσα αἰῶνας ἀπείρους τεχνῶν μία πόλις τριπλοῦ πολιτισμοῦ, Ἄρχαίου Ρωμαϊκοῦ, Παπικοῦ καὶ συγχρόνου πολιτισμοῦ, μία πόλις ήτις σιμὰ εἰς τὸ Κολοσσαῖον καὶ τὸ Φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου ἔχει νὰ παρουσιάσῃ τὸν Ἅγιον Πέτρον, τὴν Καπέλα Σιστίνα τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου καὶ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Ραφαήλου, μία τοιαύτη πόλις δὲν ἴδύνατο νὰ παρουσιάσῃ μίαν διεθνή ἐμπορικὴν καὶ βιομηχανικὴν ἐκθεσιν.

Τὸ θέαμα θά ἴτο ἀληθῶς ἀπαίσιον, ἀντικαθητικόν. Καὶ εὐτυχῶς κανεὶς δὲν ἐσυλλογίσθη μίαν τοιαύτην ἐκθεσιν εἰς τὴν Ρώμην. Τὴν ἀφῆκεν διὰ τὸ ἐμπορικὸν καὶ βιομηχανικὸν Τουρίνον, τὸ ὅποιον ὁμολογουμένως παρουσίασε μίαν διεθνή βιομηχανικὴν ἐκθεσιν πρώτης τάξεως.

Οἱ ἀναλαβόντες τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἐν Ρώμῃ ἑορτασμοῦ τῆς πεντηκονταετηρίδος τῆς ἀνακηρύξεως αὐτῆς ὡς πρωτεύουσας, συνέλαβον ἐν ἀληθῶς μεγαλοεργὸν σχέδιον ἐκθέσεως, μιᾶς ἐκθέσεως πρωτοτύπου, πρωτοφανοῦς καὶ χαρακτηριστικῆς.

Καὶ διήρσαν αὐτὴν εἰς τέσσαρα κεχωρισμένα μὲν ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλὰ φυσικῶς καὶ λογικῶς ἐνούμενα μεταξύ των, μέρη. Τέσσαρα μέρη ἀποτελοῦντα ἐν ὅλῳ καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως, ὡς μόνῃ ἡ Αἰώνια πόλις θά ἴδύνατο νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον.

Καὶ εἶνε ἐκθεσις Ἀρχαιολογικῆ, Μεσαιωνικῆ, Σύγχρονος καλλιτεχνικῆ καὶ ἐθνογραφικῆ.

Εἰς τὰς Θέρμας τοῦ Διοκλητιανοῦ

Ἡ πρώτη ἔχει ἀναξίαν καὶ ὑπέροχον ἔδραν, τὰς Θέρμας τοῦ Διοκλητιανοῦ, καταλλήλως ἀνακαινισθείσας. Ἐκεῖ μέσα—εἶνε τάχα ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ εἶπω;—κυριαρχεῖ καὶ θριαμβεῖ τὸ Ἑλληνικὸν καλλιτεχνικὸν τμήμα.

Μία συλλογὴ ὑπερόχων ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἀριστουργημάτων δεικνύει εἰς τὸν κόσμον τῶν ἐπισκεπτῶν τὴν δόξαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἡ

Πόλις τῶν Λεόντων τῶν Μυκηνῶν ἔχει ἀπέναντί τῆς τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους. Σιμὰ εἰς τὰ θαυμάσια ἀνάγλυφα τοῦ Κεραμικοῦ εὐρίσκονται αἱ ὑπέροχοι Κόραι τῆς Ἀκροπόλεως, ἡ Ἀθηνᾶ τοῦ Βαρθακείου, τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Ποσειδῶνος, ὅσα μᾶς ἀφῆκεν ὁ ληστής Ἑλγίνος καὶ τόσα ἄλλα Ἑλληνικὰ ἀριστουργήματα γύφωνα προπλάσματα, ἐπιμελῶς καὶ ἐπιδεξίως συναρμολογηθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Καββαδία.

Αἱ Θέρμαι τοῦ Διοκλητιανοῦ περιέχουν καὶ ἄλλα ἔργα, πλὴν τῶν Ἑλληνικῶν τοιούτων. Περιλαμβάνουν ὅλα τὰ ἀνὰ τὸν κόσμον διεσπαρμένα μαρμάρινα ἔργα, ἐπιγραφὰς καὶ μνημεῖα, τὰ ἐνθυμίζοντα καὶ διακρινόντα τοὺς πολεμικοὺς θριάμβους καὶ τὰς κατακτήσεις τῶν Ρωμαίων Ἀυτοκρατόρων.

Ἦτο ἀληθῶς ἐμπνευσμένη ἡ ἰδέα ὅπως κατὰ τὰς ἐθνικὰς ἐφετεινὰς ἑορτὰς συγκεντρώσουν εἰς τὴν Ρώμην ὅλα τὰ πανταχοῦ τοῦ κόσμου λείψανα τὰ ἐνθυμίζοντα ὅτι μίαν φορὰν ἡ Ρώμη τῶν Καισάρων ὑπῆρξε κοσμοκράτειρα καὶ ὅτι οὐδὲν μέρος τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου διέφυγε τὴν κυριαρχίαν τῆς Ρώμης.

Εἶνε ἀληθῶς εὐτυχεῖς οἱ λαοὶ οἱ ὅποιοι ἔρχονται νὰ δεῖξουν παρὸν, ἐντιμον, πολιτισμένον καὶ παρ' ὅλων σεβαστόν, δικαιοῦνται νὰ στρέψουν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ νὰ καυχῶνται διὰ προγονικοὺς θριάμβους, οἵτινες κατ' οὐδὲν μειῶνουν τὸ σημερινὸν μεγαλεῖόν των, ἀλλ' ἀπεναντίας ἀποτελοῦν μίαν ἄλυσσον μεταξὺ θριαμβευτικοῦ παρελθόντος καὶ εὐγενοῦς παρόντος. Εἰς τὴν θέσιν δὲ αὐτὴν ἀκριβῶς εὐρίσκεται ἡ Ἰταλία.

Εἰς τὸ Φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου

Δευτέρα κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν ἔρχεται ἡ ἐκθεσις ἡ συγκεντρωθεῖσα εἰς τὸ ἀριστοῦργημα ἐκεῖνο τὸ ὅποιον κτισθὲν ὡς τάφος τοῦ Ἀδριανοῦ μετεδλήθη κατόπιν εἰς Παπικὸν φρούριον ἐπωνομασθὲν Castel Sant' Angelo.

Ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐδημοσίευσεν ἄλλοτε περιγραφὴν τοῦ μνημείου τούτου. Σήμερον θά ἐπεθύμουν νὰ σᾶς δώσω περιγραφὴν τῆς ἐν αὐτῇ συγκροτηθείσης ἐκθέσεως. Ἀλλὰ μοῦ εἶνε ἀδύνατον.

Διότι πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον δὲν θά ἴσκει ἐν ὁλόκληρον τεχνῶν τοῦ περιοδικοῦ τούτου. Καὶ ἀπὸ μακρὰν βλέπω τὸν φίλτατον κ. Καλογερόπουλον συναφροῦμένον πρὸ μιᾶς τοιαύτης ἀπειλῆς καταλήψεως ὁλοκλήρου τοῦ τεύχους—ἀπειλῆς ἣτις, εὐτυχῶς διὰ τὴν ὑπομονὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας, δὲν θά πραγματοποιηθῇ.

Θά ἀρκεσθῶμεν λοιπὸν νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐν τῇ

φρούριῳ τοῦ Ἀρχαγγέλου συγκεντρώθησαν ὅλα τὰ μνημεῖα τῆς μεσαιωνικῆς Ρώμης, μία πλήρης καὶ ζωντανὴ ἀπεικόνισις τῆς ζωῆς τῶν μυστηριωδῶν καὶ ρωμαντικῶν ἐκείνων χρόνων τοῦ ἱπποτισμοῦ, καθ' οὗς ἡ Ρώμη ἔπαιξε μέγιστον ρόλον.

Θά εὑρετε ἐκεῖ μέσα, ἐπὶ παραδείγματι, πανομοιότυπον τὴν αἶθουσαν τῶν Παπῶν, καθὼς ἴτο εἰς τὸν χρόνον τοῦ Πάπα Βοργία ὅστις εἶχε μεταβάλῃ τὸ Φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου εἰς πολεμικὸν προμαχῶνα τοῦ καὶ τόπον τῶν κτηνωδῶν ὀργῶν καὶ ἀσέμων ἐρώτων του.

Θά εὑρετε ἐκεῖ μέσα μίαν πιστοτάτην ἀπεικόνισιν μεσαιωνικοῦ Ῥωμαϊκοῦ φαρμακείου. Τὰ ἀρχαῖα βάζα, τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα ἀλλὰ χαρακτηριστικὰ ἀρμάρια, ἐν κρανίον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοῦ πωλητοῦ τῶν φαρμάκων, μερικά περιεργοὶ ἐπιγραφὰι καὶ μερικά ἀκόμη περιεργότεραι λυχναί, δίδουν πιστὴν ἐντύπωσιν ἐνὸς Μεσαιωνικοῦ φαρμακείου.

Θά εὑρετε ἐπιτέλους ἐκεῖ μέσα μύρια ἄλλα πράγματα ζωντανεύοντα τὴν Μεσαιωνικὴν ζωὴν τῆς Ρώμης. Καὶ σημειωτέον ὅτι ὅλα τὰ συγκεντρωθέντα ἐκεῖ μέσα κειμήλια δὲν εἶνε ἀπομιμήσεις ἀλλ' ἀληθινὰ, ληφθέντα ἀπὸ μουσεῖα, ἀριστοκρατικὰ μέγαρα, βιβλιοθήκας κ.λπ.

Ἡ ἔθνογραφικὴ

Ἀπὸ τὸ φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου ὀλίγον ἀπέχει ἡ Piazza d' Armi ἔπου ἔδρυσαν τὴν ἔθνογραφικὴν ἐκθεσιν, ἀληθῶς μοναδικὴν, πρωτότυπον καὶ ἐμπνευσμένην.

Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μέρη ἀλληλένδετα—τὰ περίπτερα τῶν διαφόρων Ἰταλικῶν ἐπαρχιῶν καὶ τὴν ἐθνογραφικὴν καθαρῶς ἐκθεσιν.

Τὰ περίπτερα εἶνε ἀληθῶς θαυμάσια καὶ θά ἐχρηάζοντο ἐκτενῆ περιγραφὴν, πράγμα ἀδύνατον διὰ τὰς στήλας περιοδικοῦ. Περὶ τῆς καλλιτεχνικότητος αὐτῶν δύναται νὰ κρίνουν οἱ ἀναγνώσται μας βλέποντες τὰς εἰκόνας δύο ἐξ αὐτῶν τὸ περίπτερον τῆς Τσκαῆνης, τὸ Φλωρεντινὸν δηλαδὴ, μὲ τὰς ὠραίας γραμμάς του, καὶ τὸ περίπτερον τοῦ Marche, δηλαδὴ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ancona, τοῦ Aserti καὶ τοῦ Urbino (πατρίδος τοῦ Ραφαήλου) τὸ τελευταῖον αὐτὸ θεωρεῖται ὡς ἐκ τῶν τελειωτέρων καὶ ἁρμονικωτέρων περιπτέρων.

Ἐπειτα ἔρχεται ἡ καθαρῶς ἐθνογραφικὴ ἐκθεσις, σκοποῦσα τὴν ἀπεικόνισιν τῆς ζωῆς τῶν διαφόρων Ἰταλικῶν ἐπαρχιῶν. Τὸ τμήμα τοῦτο εἶνε τὸ παραστατικώτερον καὶ διασκεδαστικώτερον.

Ἐκεῖ βλέπετε μίαν γωνίαν τῆς Santa Lucia μὲ τοὺς Ναπολιτάνους πωλητὰς, μὲ τὴν Ναπολιτάνικην ταραντέλλαν. Παρέκει μία θαυμασία ἀναπαράστασις ἐνὸς «καναλιῶ» σᾶς μεταφέρει εἰς τὴν ὠραίαν Βενετίαν. Καὶ ἡ γόνδολα εἶνε ἐτόμιμ ὅπως σᾶς κάμῃ ἕνα γυρὸν ὑπενθυμίζουσα—ἀμυδρότατα καὶ γλισχρότατα ἐννοεῖται—τὴν ἐλυσιτικὴν Βενετίαν.

Ἐπίσης ἐνδιαφέροντα εἶνε τὰ χωριάτικα ἐργαστάσια τῆς Σαρδηνίας, τὰ ἐργαστάσια δαντελῶν τῆς Βενετίας, τῆς πορσελάνης τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Majolica καὶ τόσα ἄλλα πράγματα

τοῦ καθιστῶσιν ἐπαγωγὸν καὶ εὐχάριστον τὴν ἐπίσκεψιν τῶν χιλιάδων Ἰταλῶν, ποῦ πλημμυρίζουσι τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἐκθεσιν.

Αἱ ὠραῖαι τέχναι

Καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὸ τελευταῖον τμήμα τῆς ἐκθέσεως, τμήμα τὸ ὅποιον ὁμολογουμένως ἐπέτυχεν ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν. Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Πάπα Ἰουλίου, ὀνομασθεῖσαν οὕτω διότι ἐκεῖ ὁ Πάπας Ἰούλιος Γ' ἔκτισε τὴν περίφημον ἔπαυλίν του, ἀνγέρθησαν ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου ἔνδεκα θαυμάσια περίπτερα εἰς τὸ κέντρον τοῦ μεγάρου τῆς Ἰταλικῆς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως.

Τὰ περίπτερα—ἀνήκοντα εἰς τὴν Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, Γερμανίαν, Ρωσσίαν, Σερβίαν, Ἰσπανίαν, Ἀμερικὴν, Βέλγιον, Ἰαπωνίαν, Οὐγγαρίαν καὶ Αὐστρίαν—εἶνε πρόχειρα καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκθέσεως θά καταδαφισθοῦν. Ἀλλὰ τὸ Ἰταλικὸν μέγαρον θά παραμείνῃ, διότι εἶνε μόνιμον, κατεσκευασμένον ἀπὸ ὁλόκληρον μάρμαρον. Ἐκεῖ μέσα ἔχει στεγασθῆ καὶ ἡ σύγχρονος Ἑλληνικὴ καλλιτεχνία. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ θά ὁμιλήσωμεν εἰς τὸ τέλος pour la bonne bouche.

Ἀπὸ ὅλα ὠραιότερον καὶ πλουσιώτερον ἀναμφισβητήτως εἶνε τὸ Ἀγγλικὸν περίπτερον. Οἱ ἀγέρωχοι Βρεττανοὶ θέλοντες νὰ δεῖξουν ὅτι καὶ εἰς τὰς τέχνας δὲν ὑστεροῦν, συγκεντρώσαν εἰς πελώριον περίπτερον ὅλα τὰ Ἀγγλικά ἀριστουργήματα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Περιέχει 13 αἰθούσας. Τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον τμήμα εἶνε τῶν προραφαηλιστῶν μὲ τὸν Δάντε Ροσσέτι, τοῦ ὁποῦ ἔχουν ἐκεῖ ἐπτὰ ἀριστουργήματα. Τὸ Γερμανικὸν περίπτερον ἀληθῶς δὲν περιέχει τίποτε τὸ ἔκτακτον. Τὸ αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶπῃ διὰ τὸ Αὐστριακὸν καὶ Βελγικόν. Ἔργα μέτρια.

Τὸ Γαλλικὸν καὶ Ρωσικὸν καλλίτερα ἀπὸ τὰ τρία ἀνωτέρω, μὲ ἔργα τοῦ Rodin, τοῦ Roll, τοῦ Καρόλου Durand, τοῦ Latouche ἐν τῇ Γαλλικῇ καὶ μὲ ἔργα τοῦ Riepin, τοῦ Serow, τοῦ Betsky, τοῦ Livine καὶ τοῦ περιφήμου Makowski ἐν τῇ Ρωσικῇ.

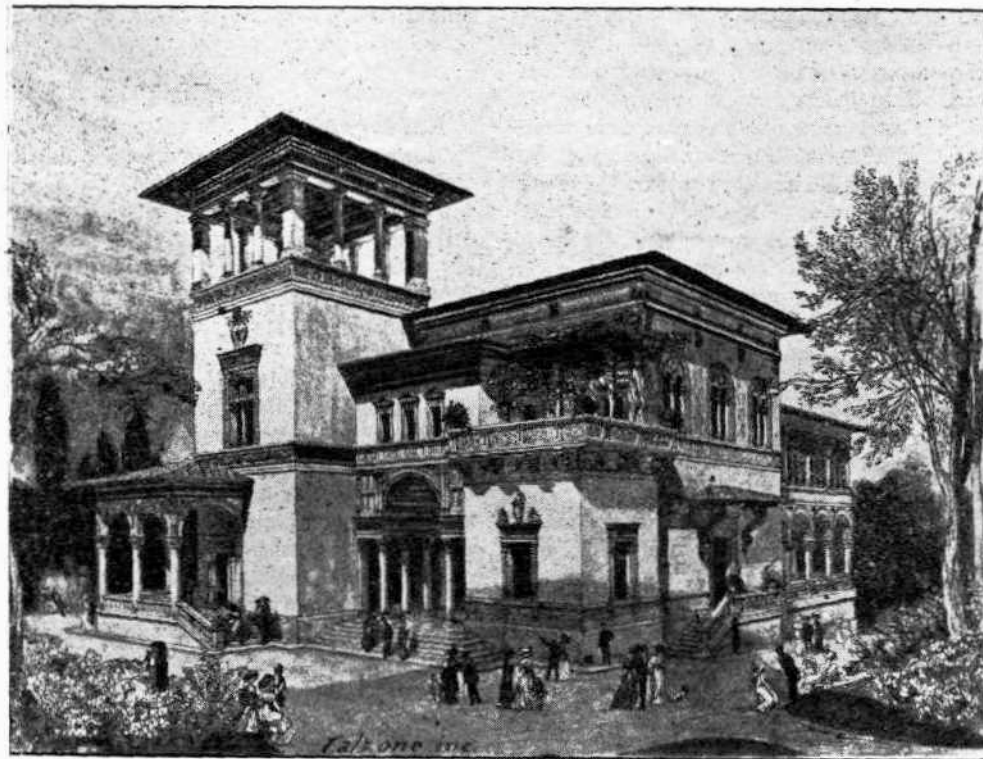
Τὸ Ἀμερικανικὸν δὲν παρουσιάζει ἔργα μιᾶς ἰδίας σχολῆς—ἄλλως τε εἶνε γνωστὸν ὅτι Ἀμερικανικὴ σχολὴ τέχνης δὲν ὑφίσταται.

Τὸ Οὐγγρικὸν παρουσιάζει ὠραιότατα καὶ πολύτιμα ἔργα νεαρῶν ζωγράφων, ὡς τοῦ Μυγκάνζι καὶ ἄλλων παγκοσμίου φήμης. Τὸ Ἰσπανικὸν τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἡ ἀποκάλυψις τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως εἶνε τὸ Ἰσπανικὸν καὶ τὸ Σερβικὸν περίπτερον.

Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἰσπανία συμμετέχει εὐρωπαϊκῆς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως. Καὶ ὁμολογουμένως παρουσιάζει ἐν ὅλῳ ἐργῶν ἐνδιαφέρον καὶ ἀποκαλυπτικόν.

Ἀλλὰ τίς θά ἐπίστευεν ὅτι ἡ Σερβία θά εἶχε τὸ κουράγιο νὰ παρουσιάσῃ ὠραιότατον περίπτερον καὶ—ὑπερ σπουδαιότερον—ὠραιότατα ἔργα ἐν αὐτῇ; Λοιπὸν μάθετε ὅτι ἡ Σερβία ὠραῖον περίπτερον ἔχει καὶ ἔργα γλυπτικῆς θαυμασθέντα παρ' ἀπάντων. Εἶνε τὸ γλυπτικὸν ἔργον τοῦ Μέστροβιτς περὶ τοῦ ὁποῦ θά ἀφιερῶσωμεν προσεχῶς ἐν ἰδιαίτερον ἄρθρον ἐν τῇ «Παναθηναίῃ». Καὶ τελειώσωμεν μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Καλλιτε-

Ἀπό τὴν Ἐκθεσὶν τῆς Ρώμης

Τὸ περίπτερον τῆς Τοσκάνης

χνικὴν αἰθούσαν. Διὰ τὰ εἰμῆτα εἰλικρινεῖς, πρόκειται περὶ ἡμισείας αἰθούσης ἐν τῇ Κεντρικῇ μεγάρῳ τῆς Ἰταλικῆς ἐκθέσεως.

Ἡ μόνη φράσις ἣτις θὰ εἶδε εἰκόνα τοῦ μικροσκοπικοῦ μας τμήματος εἶνε: «Καλλιτέρα νὰ μὴ συμμετείχωμεν εἰς τὸν διεθνή αὐτὸν καλλιτεχνικὸν ἀγῶνα». Ἡ αἰθούσά μας συνορεύει μὲ τὴν Βουλγαρικὴν. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω, χωρὶς νὰ σὰς κακοφανῶ, ὅτι ἡ Βουλγαρικὴ ἔχει δύο-τρία ἔργα πολὺ καλὰ. Ἐνῶ ἡ Ἑλληνικὴ... δυστυχῶς εἶνε κατωτέρα ἐκείνης, ἢ ὅποια ἠδύνατο νὰ εἶνε.

Τίς πταίει; Ἡμεῖς αἰωνίως συνειθίζομεν νὰ ζητῶμεν εὐθύναν...κατόπιν ἑορτῆς. Δὲν θὰ ἀκολουθήσω ὅμως ἐγὼ τὸ σύστημα αὐτό. Θὰ ἀφήσω τὰς εὐθύναν καὶ δὲν θὰ κεραυνοβολήσω τοὺς εὐθυνομένους.

Ἀρκοῦμαι μόνον ἐπαναλαμβάνων ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν σύγχρονον καλλιτεχνικὸν τμήμα θὰ ἠδύνατο νὰ εἶνε πολὺ καλλίτερον—ἐνῶ τώρα δυστυχῶς εἶνε τοιοῦτον, ὥστε ἠδύνατο καὶ νὰ λείψῃ.

Καὶ οἱ συμμετασχόντες καλλιτέχναι δὲν ἐξέθηκάν τὰ καλλίτερά των ἔργα. Ἐξαίρετον ἀλγῆθως ἀποτελεῖ μία νεαρὰ καλλιτέγχις γνωστὴ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, ἡ Μαρία Ἰγγλέση, ἢ ὅποια παρουσιάζει ἐν τοπείῳ τῆς Βιλλὰ Μποργκέζε τῆς Ρώμης, τὸ ὅποιον τιμᾷ τὴν Ἑλληνικὴν τέχνην.

Καὶ τελειῶνω ἐδῶ, διότι πολλὰ θὰ ἠδύνατο κανεῖς νὰ εἶπῃ διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἑλληνικῆς αὐτῆς αἰθούσης, τὰ ὅποια καλλίτερον εἶνε νὰ μὴ λεχθῶν.

Ρώμη, Ἰούλιος.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ*

Ἀφοῦ ἐξητάσαμεν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον μᾶς ἐξέπληξε πρὸ ἐνὸς μεγάλου ἔργου τέχνης, εἰμῆτα εἰς θέσιν νὰ γνωρίσωμεν πλέον ὅτι ὁ καλλιτέχνης δὲν εἶνε ἓνας μαινόμενος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος διὰ τὰ ἐπιδειγθῆ καταπατᾷ τοὺς νόμους οὐδ' ἡ τέχνη ἔχει παραδεχθῆ, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀπλότης καὶ ἡ εἰλικρίνεια εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μᾶς ἐκπλήττει.

Ζητοῦμεν τὸ πολυσύνθετον, ὅλος ὁ κόσμος τὸ ζητεῖ, θέλομεν τὸ λεπτολογημένον ἔργον, λεπτοῦ-φρασμῆνα κεντημένα πτερὰ πεταλοῦδας, ὅταν τὸ ὠραιότερον καὶ περισσότερον ἱκανοποιητικὸν πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ ἀπλότης τῆς ἐκφράσεως τῶν αἰσθημάτων μας καὶ ἡ εὐθύτης τῆς σκέψεως.

Ὑπάρχουν τρία εἶδη ἐκφράσεως εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν γλυπτικὴν: Ὁ ἰδεαλισμὸς, ὁ ἰδεαλισμὸς καὶ ὁ ἱμπρεσιονισμὸς. Ἐξ ὧν αὐτῶν ὁ ἰδεαλισμὸς εἶνε ὁ κοινότερος, ὡς μὴ ἔχων ἀνάγκην οὐδεμιᾶς δυνάμεως φαντασίας. Ὁ ἰδεαλιστὴς ζωγραφίζει τὰ πράγματα ὡς τὰ βλέπει καὶ τὸ κάθε τι εἶνε ἱκανὸν νὰ τιμηθῆ ἀπὸ τὸ πινέλο του. Ἐνα λειβάδι ἀπὸ ἀγνανάρες εἶνε δι' αὐτὸν ἐπίσης ἄξιον ὅσον καὶ ἓνας κῆπος τριανταφύλλων. Ἐνα βρόμικο ψάρι τὸν εὐχαριστεῖ ὅσον, ὅσον καὶ ἓνας κρῖνος ἢ μία πεταλοῦδα. Τὸ πρόσωπον ἐνὸς μεθύσου ἔχει τὴν ὠραιότητα δι' αὐτὸν, ὅσην καὶ ἓνα μικρὸ παιδί. Ἡ

* Συνέχεια.

μάσκα τοῦ νεκροῦ τὸν ἐλκείει ὅσον, ὅσον καὶ μία παρθένος μὲ τὸν νυμφικὸν τῆς στολισμὸν. Ἐν τούτοις ἐπιθυμῶν νὰ ζωγραφίσῃ τὰ πράγματα ὡς εἶναι, χωρὶς ποιήσιν, χωρὶς μουσικὴν, χωρὶς ἓνα ὠρισμένον σκοπὸν, λησμονεῖ τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τῆς Τέχνης καὶ μᾶς ἀφίνει ὡς εἰμῆτα καὶ πρὶν νὰ ἴδωμεν τὴν εἰκόνα.

Ἐὰν ὁ καλλιτέχνης διὰ τὴν ἰδικὴν του εὐχαρίστησιν, δὲν ἐξωγράφει τὰ σταφύλια, τὰ ὅποια ἐξαπατῶσι τὸ πτηνὸν ἢ τὰ παρατετάσιμα τὰ ὅποια ἐξαπατῶσι τοὺς παρατηρητάς, θὰ ἦτο μᾶλλον ἓνας χειρῶνας ἢ ἓνας ἐργάτης.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσῃ κανεῖς ὅτι ὁ ἰδεαλισμὸς εἶνε τὸ ἐπικερδέστερον, τὸ εὐκολώτερον ἐννοούμενον καὶ τὸ περισσότερον θαυμαζόμενον εἶδος τῆς τέχνης ἀπὸ τοὺς ἀμορφώτους ἀνθρώπους. Διότι παρατηρήσατε εἰς μίαν Ἀκαδημίαν ποῖα εἰκόνας θαυμάζονται περισσότερον. Μήπως ὁ Πᾶν παῖζον μὲ τὸ φῶς τῆς Σελήνης ἢ «τὸ Μυστήριον τῆς θαλάσσης» ἢ μία ὠραία

καὶ ἐκφραστικὴ προσωπογραφία; Ὁχι. Μία ματιὰ καὶ μερικαὶ παρατηρήσεις περὶ τοῦ πῶς ὁ καλλιτέχνης κατώρθωσε νὰ κοσμήσῃ τὴν εἰκόνα του μὲ ὅσον ὠραίαν κορνίζαν, τῆς ἀρκοῦν καὶ ὁ κόσμος συνωθεῖται πρὸ τῆς εἰκόνης ἐνὸς ὑφάσματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται πέντε φουρκέτες τῆς κεφαλῆς, ἓνα χρυσὸ ὄσολογι, ἓνα νταντελένιο μαξιλαράκι καὶ ἓνα βάζο τριανταφύλλων. Ἡ ὀφθαλμαπάτη εἶνε ὅσον τελεία, ὥστε θέλει κανεῖς νὰ πάρῃ κάτι ἀπὸ αὐτὰ καὶ δὲν τὸ κάμνει μόνον διὰ νὰ μὴ σκανδαλίσῃ τὸ πλῆθος. Μὲ μίαν λέξιν ὅ,τι βλέπομεν εἶναι ὅσον ἀληθινὸν ὥστε ἀμφιβάλλομεν ἂν εἶναι ζωγραφισμένον. Ὁ κόσμος σπρώχνεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ κίνδυνον νὰ σχίσῃ τὰ ὄσολόγια του μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἴδῃ αὐτὴν τὴν θαυμαστὴν εἰκόνα τὴν ὅσον ἀληθινήν, τὴν ὅσον εὐνόητον, τὴν ὅσον ἀντικαλλιτεχνικὴν. Καὶ ἡ εἰκὼν ἐκτελεῖται πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ ἢ πρῶτῃ ἡμέρᾳ τῆς ἐκθέσεως καὶ ὁ καλλιτέχνης τῆς ἀγοράζει ἓνα αὐτοκίνητον καὶ γίνε-

Ἀπό τὴν Ἐκθεσὶν τῆς Ρώμης

Τὸ περίπτερον τοῦ Marche
(Ἐν τῇ Ἑθνογραφικῇ Ἐκθεσὶ)

να παντού δεκτός ως μεγαλοφυΐα. Αὐτὸς εἶναι ὁ ρεαλισμὸς, αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματιστικὴ πιστότης.

Ὁ ἰδεαλιστὴς δὲν εἶναι ὁ ἀντίθετος ἄνθρωπος τοῦ ρεαλιστοῦ, ὅπως ἐκ πρώτης ὄψεως ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ νομίση. Ἡ πρώτη διαφορὰ των εἶναι ὅτι ὁ ἰδεαλιστὴς συγκεντρώνει τὸ ὕλικόν του ἀπὸ τὸ χάος τῶν πραγμάτων καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκλέγει μόνον τὸ ὠραῖον, μόνον τὸ εὐγενές, μόνον τὸ ἀγαθὸν πολλάκις, διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῆ. Ποτὲ δὲν ζωγραφίζει τὴν ἀγριότητα, τὴν σκληρότητα, τὴν χυδαίότητα. Δὲν ζωγραφίζει μίαν γυναῖκα κλίνουσαν κατόπιν οἰνοποσίας εἰς τὴν ἀγκάλῃν τοῦ ἑραστοῦ της, δὲν ζωγραφίζει τὸν Ναπολέοντα ζητοῦντα τὸ κομβίον τοῦ κολλάρου του ἢ τὴν Κλεοπάτραν ζαλιζομένην εἰς τὸ ταξίδι. Ἐὰν ζωγραφίσῃ ἕνα πτωχόν, ἕνα μελαγχολικὸν τύπον μᾶς κάμνει νὰ λυπούμεθα διὰ τὴν τύχην του, πρὶν ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ τὴν εἰκόνα καὶ νὰ τὸν συμπαιδοῦμεν ἀντὶ νὰ τὸν κατακρίνωμεν. Βλέπομεν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐμπιστοσύνης ζωγραφισμένην εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, τὴν ἀγάπην τῆς ἡσυχίας καὶ τοῦ σπιτιοῦ του τὸ ὅποιον ἐγκατέλειψεν, τὴν θλίψιν διὰ τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν διάγει καὶ τὴν ὁποίαν εἶναι καταδικασμένος νὰ ζῆ καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μᾶς λαμβάνομεν τὴν χεῖρα του καὶ προσπαθοῦμεν νὰ τὸν ἀνυψώσωμεν λέγοντες μαζὶ μετὰ τὸν ἰδεαλιστὴν ζωγράφον του: «Ἐξακολουθήσε τὸν δρόμον σου καὶ μὴ ἀμαρτάνεις πλέον». Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον τοῦ ἰδεαλισμοῦ.

ὑποθέσωμεν ὅτι ζωγραφίζει μίαν ἄλλην εἰκόνα, ἕνα ρυτιδωμένον γέροντα μετὰ τὰς σκληρὰς ἐργατικὰς του χεῖρας. Βλέπομεν ἀμέσως τὴν

πτωχείαν, ἔτη ἀκερδοῦς ἐργασίας καὶ πολλὴν ἀπογοήτευσιν. Ἐρωτῶμεν διὰ τί νὰ ζωγραφίσῃ αὐτὴν τὴν εἰκόνα; Αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ ἔργον τοῦ πραγματιστοῦ; Εἰς τὴν ἐρώτησίν μας ἀπαντᾷ ἕνα μικρὸ παιδάκι εἰς τὸ βάθος τῆς εἰκόνης πρὸ τὸ γέλιο ἀνθίζει στὰ χεῖλη του. Ὁ ἰδεαλιστὴς μᾶς λέγει ὅτι ὁ κόσμος ἔχει κάποιον σκοπὸν ἐν ὄσῳ τὸ παιδάκι αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ γελᾷ, ὅτι ἕνα καλλιτέχνημα δὲν εἶναι καταναγκαστικὸν ἔργον, ὅτι τὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἀνίηκει εἰς κάθε ἄνθρωπον, εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐμφυζοῦν τὸν κόσμον. Θὰ λάβωμεν ὡς παράδειγμα ἕνα ζῶντα ἰδεαλιστὴν ζωγράφον, τὸν Rodin. Ἡ θανμασία του παράστασις τοῦ «ὑψηλοῦ αἰσθηματος», ποτὲ δὲν εὗρε τὴν ὁμοίαν της εἴτε εἰς τὴν ζωγραφικὴν, εἴτε εἰς τὴν γλυπτικὴν. Δεικνύει εἰς ἕνα ἄνθρωπον τὴν ψυχὴν του καὶ τοῦ παρουσιάζει τὰς σχέψεις ὑπὸ τῶν ὁποίων κατείχτο ἐνῶ τὸν ἐξωγράφει. Δεικνύει τὸν πόλεμον διὰ τὴν ζωὴν, διὰ τὴν γνώσιν, διὰ τὰ ὄνειρα ποῦ πρέπει νὰ ἐπαληθεύσων.

Τὸ ἄκρον τοῦ ἰδεαλισμοῦ, ἐφθασεν εἰς τὸ γλυπτικὸν ἔργον τοῦ «Ἡ θεία χεῖρ». Ἀπὸ τὸ ἀσκάλιστον μάρμαρον βγαίνει ἕνα χεῖρ τὸ ὁποῖον κρατεῖ δύο μισοσηματισμένα ὑπάρξεις εἰς ἐκστατικὸν ἐναγκαλισμόν.

Βλέπει κανεὶς ὅλον τὸ σχέδιον τῆς δημιουργίας καὶ ὅλην τὴν αἰωνιότητα τῆς φυλῆς. Βλέπει κανεὶς τὸν ἔρωτα, τὴν θλίψιν, τὴν ἀδυναμίαν, τὴν χαρὰν, τὴν εὐτυχίαν, τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῆ εἰς λέξεις ἢ πράξεις, μᾶς τὸ δεικνύει ἡ μεγάλη σύνθεσις συμβολικῶς.

(Ἔσται τὸ τέλος)

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΑΤΑ τὸ 1909 τὸ μεγαλειότερον θεατρικὸν γεγονός ὑπῆρξεν—ἡ παράστασις τοῦ «Σαντε-κλέρ» τοῦ Ροσσίνι. Τὸ μεγαλειότερον θεατρικὸν γεγονός τοῦ 1911 εἶνε ἀναμφιβόλως ἡ παράστασις τοῦ «Μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ» τοῦ Γαβριήλ δ' Ἀνουόντιο.

Ὁ δ' Ἀνουόντιο εἶχε προαναγγεῖλῃ ὅτι ὁ σεβασμὸς του πρὸς τὸν Ἁγίον Σεβαστιανὸν χρονολογεῖται ἀπὸ πολὺ παλαιὰς ἐποχῆς.

Ὅσα νὰ φορᾷ τὴν ἱστορίαν τοῦ μαρτυρίου, ἐπανειλημμένως ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς ὅτι δὲν πρόκειται περὶ θρύλου τῶν ὁποίων αὐτὸς ἐμεγαλοποίησεν, ἀλλὰ περὶ γεγονότων, ἀναφερομένων παρ' ὅλων τῶν συγγραφέων τοῦ Μεσαιῶνος, τὰ ὁποία ἀπλῶς ἐδραματοποίησεν.

Εἰς τὴν σκηρικὴν ἀναπαράστασιν τὸν ὑπεβλήθησαν καὶ τὸν ἐνέπνευσαν διάφοροι πίνακες σωζόμενοι εἰς τὰ Μουσεία τῆς Ἰταλίας καὶ τοὺς ναοὺς τῆς Γαλλίας, παριστῶντες τὸ μαρτύ-

ριον τοῦ νεωστῆτος Ἁγίου. Δύναται τις λοιπὸν νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ δ' Ἀνουόντιο, μετὰ τὸ νέον του ἔργον, ἀνατρέχει εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ νεωτέρου παγκοσμίου θεάτρου, ἥτις εἶνε καθαρῶς θρησκευτικὴ, ὅπως ἀπέδειξαν ὁ Ἀλέξανδρος δ' Ἀγκὼνα εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὁ Γάστον Παρὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, ὁ Ἀστιγκ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὁ Βιλμὸτ εἰς τὴν Γερμανίαν κλπ.

Τοιουτοτρόπως ἡ ἐξέλιξις τοῦ νεωτέρου δράματος συντελεῖ εἰς τὸ νὰ πλησιάζῃ τοῦτο πρὸς τὸ ἀρχαῖον καὶ φθάνομεν οὕτω εἰς τὸ λεγόμενον θρησκευτικὸν ἢ λειτουργικὸν δράμα. Ὡς πρῶτα καὶ πρωτογενῆ λειτουργικὰ δράματα δύνανται νὰ θεωρηθῶν αἱ ἀκολουθίαι τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ λειτουργία ἢ γὰρ εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀναπαριστᾷ τὸ μέγα δράμα τοῦ Γολγοθᾶ μετὰ πρωταγωνιστὴν τὸν Θεάνθρωπον.

Ἡμ-λειτουργικὸν δράμα—ἀπὸ θεατρικῆς ἀπόψεως κρινόμενον—θεωρεῖται τὸ «Παίγνιον τοῦ Ἀδάμ» γραφὸν κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα μετὰ μίαν ὠραίαν σκηρικὴν τοῦ πειρασμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Δαίμων ἠμιλεῖ εἰς τὴν Εὐάν ὡς ἄλλος δὸν Ζουάν τῆς κολάσεως. Ἐκλήθησαν κατό-

πιν διάφορα «Μυστήρια» καὶ «Θαύματα» τῆς Παρθένου καὶ τῶν Ἁγίων, οἵτινες παρουσιάζοντα εἰς τὰ ἔργα αὐτὰ ὅπως ὁ ἀπὸ μηχανῆς θεὸς εἰς τὰ δράματα τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος.

Συγχρόνως μετὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἔργων προχωρεῖ καὶ ἡ τῆς σκηρικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ταῦτα ὑποκινεῖται.

Τὸ λειτουργικὸν δράμα ἔχει ὡς θεάτρον τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ ἡμ-λειτουργικὸν τὰ προπύλαια τοῦ Ναοῦ ἅτινα εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἐπέχουν θέσιν παρασκηρίων τοῦ θεάτρου, τέλος τὰ διάφορα «Θαύματα» καὶ «Μυστήρια» παριστῶνται εἰς τὰ Ρωμαϊκὰ θεάτρα καὶ τὰς ἀρένας.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ λειτουργικοῦ δράματος τὰ σκηρικὰ ἦσαν ἄγνωστα.

Μόνον εἰς τὸ τέλος τοῦ διαλόγου αἱ τρεῖς Μαρίαί—ποῦ δὲν ἦσαν παρὰ τρεῖς νεαροὶ διάκονοι μετρηματισμένοι εἰς γυναῖκας—καὶ ὁ φύλαξ Ἄγγελος ἠγειραν τὸ παραπέτασμα τὸ ὁποῖον ἄφινε νὰ φανῆ ἐντὸς τοῦ τάφου τὸ σῶμα τοῦ Λυτροτοῦ.

Χρειαζέται ὅπως ὑπερβολικὴ καλὴ θέλησις διὰ νὰ φαντασθῆ κανεὶς ὅτι τὸ πρωτογενές ἐκεῖνο κάλυμμα ἦτο ὁ πρόδρομος—τρόπον τινά—τῆς

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΟΦ ΕΙΣ ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

κούσατε νὰ σὰς πῶ, ἀγαπητέ μου!—εἶπεν ἐπιτιθεμένη κατὰ τοῦ ξενοδόχου κατακόκκινη καὶ ἀφρίζουσα ἀπὸ τὸν θυμὸν ἡ κάτοικος τοῦ ὑπ' ἀρ. 47 δωματίου συναγματάρχαινα Νασσατόρη. —Ἡ μοῦ δίνετε

ἄλλο δωμάτιον, ἢ σηκώνομαι καὶ φεύγω ἀμέσως ἀπὸ τὸ καταγόμενον ξενοδοχεῖόν σας! Αὐτὸ εἶναι καταγόμενον, ὄχι ξενοδοχεῖον! Ἐχὼ κορίτσια μεγάλα, κύριε, κ' ἐδὸ μέσα δὲν ἀκούει κανεὶς παρὰ αἰσχροτήτες! Τί εἶν' αὐτά; Μέρα-νύκτα! Ἀκοῦς κάποτε καὶ σοῦ ξεσπενδονίζει κάτι λόγια, ποῦ κάνουν καὶ νεκρὸ νὰ κοκκινίσῃ. Σωστός ἀμαξᾶς! Καλὰ ποῦ τὰ κακόμοιρα τὰ κορίτσια μου δὲν καταλαβαίνουν τίποτε, εἰδμη εἶνε γιὰ νὰ ξεπορτίσῃ κανεὶς... Αὐτὸς, καὶ τώρα κάτι διηγεῖται! Ἀκούσατε!

—Ξέρω ἐγώ, φίλε μου, νὰ σοῦ πῶ ἕνα καλύτερο συμβάν,—ἠκούσθη βραχνῆ φωνῇ βαθυφώνου ἀπὸ τὸ γειτονικὸν δωμάτιον.—Θυμᾶσαι τὸν ὑπολοχαγὸν Δρουζκόφ; Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἴδιος ὁ Δρουζκόφ ἤθελε νὰ κτυπήσῃ τὴν κίτρινη μπάλα στὴ γωνία καὶ κατὰ τὴ συνήθειαν, ὅπως ξέρετε, ἐσήκωσε ψηλὰ τὸ πόδι του... Ἐξαφνα ἀκούεται ἕνα: τρρρ! Ἐμεῖς στὴν ἀρχὴ ἐνομίσαμε πῶς ἔσχισε τὴν τσόχα τοῦ μπυλιάρδου, ὅταν ὄμως ἐγύρισάμε καὶ εἶδαμε, τί νὰ ἰδῆς φίλε μου;—αἱ

σημερινῆς αὐλαίας.

Εἰς τὸ ἡμιλειτουργικὸν δράμα ἠγειροτο πρόχειρος σκηρικὴ εἰς τὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ, δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ τῆς μεγάλης θύρας τῆς εἰσόδου.

Ἀρχίζουσαν ν' ἀναφαίνονται εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν καὶ τὰ σκηρικὰ, τὰ κυριώτερα τῶν ὁποίων παριστῶν τὸν Παράδεισον καὶ τὴν Κόλασιν.

Ὁ Παράδεισος ἐσυμβολίζετο μ' ἕνα μεγάλο σινδόνι ἢ τελάρο ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν ζωγραφισμένα τὰ σύννεφα.

Ἡ Κόλασις, πρὶν κατακτῆσθαι νὰ συμβολίζετο ὑπὸ μορφήν πυροῦ, ἐσυμβολίζετο μετὰ ἕνα καζάνι (εἰς τὴν Ἀγγλίαν) ἢ μ' ἕνα βαρέλι (εἰς τὴν Γερμανίαν).

Βαθμηδὸν εἰσῆχθησαν καὶ αἱ στολαί. Εἰς τὸ «Παίγνιον τοῦ Ἀδάμ» π. χ. τὸ ὁποῖον ἀνεφέρομεν ἀνωτέρω, ὁ Θεὸς, ὁ Ἀδάμ, ἡ Εὐά, ὁ φύλαξ Ἄγγελος φέρουν ἕκαστος ἀπὸ ἕνα ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν κουσοῦμι, ὁ δὲ Διάβολος στρέφεται πέριξ τοῦ δένδρου ὑπὸ πραγματικὴν μορφήν ὄψεως.

Εἰς τὴν σκηρικὴν ἀναπαριστῶσαν τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἐφαίνετο καὶ τὸ ἄστρον προχωροῦν καὶ δεικνύον εἰς τοὺς Μάγους τὴν ὁδόν.

Ἠνωμένοι Πολίταιι του ἐχωρίστηκαν σὲ δύο! Τόσο ψηλά, ὁ ἀφιλότιμος ἐσήκωσε τὸ πόδι του, ποῦ δὲν ἔμεινε ραφὴ γερή... Χα-χα-χά. Καὶ ἦτον ἐκεῖνη τὴν ὥρα καὶ κυρία, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ γυναῖκα ἐκεῖνοῦ τοῦ σαλιάρη—τοῦ ὑπολοχαγοῦ Ὀκούρη... Ὁ Ὀκούρη ἐγεῖνε θηρίο... Τάχατες πῶς αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ φερθῆ τόσον ἀπρεπῶς ἐμπρὸς στὴ γυναῖκά του; Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο... τοὺς ξέρετε δὲ τοὺς δικοὺς μας!... στέλνει ὁ Ὀκούρη στὸν Δρουζκόφ τοὺς μάρτυράς του καὶ ὁ Δρουζκόφ ποῦ δὲν εἶνε κουτὸς τοὺς λέγει... Χα-χα-χά... τοὺς λέγει:— «ὅς στείλῃ τοὺς μάρτυράς ὄχι σὲ μένα, ἀλλὰ στὸ ράφτι, ποῦ μοῦραψε τὸ πανταλόνι μου. Ἐκεῖνος φταίει!»—χά-χα-χά!

Ἡ Αἰλία καὶ ἡ Μήλια, αἱ θυγατέρες τῆς συναγματάρχαινας ἐκάθηγον κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον καὶ μετὰ τοὺς γρόνθους των ὑπεστήριζον τὰ παχουλὰ των μάγουλα, εἶχον χαμηλωμένα τὰ ματάκια των καὶ δυσανασχετοῦσαν.

—Τ' ἀκούσατε λοιπὸν;—Ἐξηκολούθησεν ἡ κ. Νασσατόρη, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ξενοδόχον.—Καὶ τὸ βρίσκετε αὐτὸ λίγο; Εἰμαι κύριε σύζυγος συναγματάρχου! Ὁ ἄνδρας μου εἶνε συναγματάρχης. Δὲν θὰ ἐπιτρέψω ἐγὼ παρουσίᾳ μου σχεδόν, εἰς τὸν καθένα ἀμαξᾶν νὰ λέγῃ τέτοιαις αἰσχροτήτες!

—Δὲν εἶνε ἀμαξᾶς, κυρία, εἶνε ὁ ταγματάρχης Κίκολν... Ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς.

—Ἄν ἐλησμονήσῃ τὴν εὐγένειάν του μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε νὰ ἐκφράζεται σὰν ἀμα-

ξας, εινε τότε αξιος μεγαλυτερας ακομη περιφρονησεως! Τελος παντων, ας λειψουν τα λογια και κამετέ μου την χαριν να λάβετε τα μετρασας!
 —Μα τί μπορώ να κάμω εγώ κυρία; Δεν εισηθε μονάχα σεις που παραπονεισθε, ολοι παραπονουνται.—τί θέλετε να του κάμω; πηγαίνεις στο δωμάτιό του κι' αρχίζεις να τονε ντροπιάζεις και του λές: «Αντίθα 'Ιθάνοτε! Φοδιθήτε το Θεό! Ντροπή εινε!» κι' αυτός άμέσως έτοιμάζεται για γροθιές και με διάφορες λέξεις: «Σου πέρνει ο διάβολος τόν... και τ'άλοιπά.» Άσχημα καμώματα! Ευπνχ το πρωι και αρχινά και περιπατεί στο κοριδρό, με συμπάθειο με τ'α εσώρουχά του. Ή πέρνει τ'ο περιστροφο μεθυσμένος κι' αρχινά να φυτεύη σφαιρες στον τοίχο. Τήν ήμέρα μεθοκοπά, τή νύχτα χαρτοπαίζει... κι' ύστερ' από το χαρτί κανυάδες... Ντρέπομαι πιά και τούς νοικάριδες!

—Και γιατί δεν τον διώχνετε τον τιποτένιον;
 —Και σαλεύει αυτός απ' έδω; Χρωστά τρία μηνιάτικα, μα και παιός του γυρεύει τα λεπτά; Άς μ'ας κάμη μονάχα τή χαρή να φύγη... 'Ο ειργηνοδίχης τόν κατεδίκασε ν' αδειάση το δωμάτιο, αυτός όμως έκαμε και ανακοπή, και έφεσι κι' έτσι τραβά ή δουλειά... Μήτε το διάβολο ν' απαντήσης, μηδέ το σταυρό σου να κάμης! Θεέ μου και τί άνθρωπος! Νέος, έμορφος, έξυπνος... Όταν δεν εινε πιομένος, καλύτερος άνθρωπος απ' αυτόν δεν υπάρχει. Τίς προάλλες που δεν ήταν μεθυσμένος ολημέρα καθότανε κι' έγραφε γράμματα στους γονείς του.

—Κακόμοιροι γονεϊς! — ειπε στενάζουσα ή συνταγματάρχαινα.

—Πράγματι, κακόμοιροι! άμ' ευχάριστο πράγμα ειναι να έχης ένα τέτοιον κηφήνα; Και τότε βρίζουν, κι' από το δωμάτιο τότε διώχνουν, και δεν περνά μέρα που να μη δικάζεσαι για σκάνδαλο. Δυστύχημα!

—Ή κακομοίρα, ή δυστυχημένη, ή γυναικά του! ειπεν αναστενάζουσα ή συνταγματάρχαινα.
 —Δεν εινε παντρεμένος, κυρία. Αυτό μονάχα

του έλειψε! Άς ειχε το κεφάλι του γερό και δεν έπειραζε.

Ή συνταγματάρχαινα διήλθε το δωμάτιον από γωνιάς εις γωνίαν.

—Δεν εινε παντρεμένος ειπατε; —ήρώτησε.
 —'Όχι, κυρία.

Ή συνταγματάρχαινα διήλθε και πάλιν το δωμάτιον από γωνιάς εις γωνίαν και εσκέφη, επ'όλιγον.

—Χμ!... Δεν εινε παντρεμένος... — ειπε σκεπτομένη.— Χμ!... Αίλια, Μήλα, μήν κάθεθε στο παράθυρο— κάμνει διαπεραστικόν αέρα! Τί κρίμα! Νέος άνθρωπος και ν' άφίση τόν εαυτό του να γείνη έτσι! Και γιατί όλ' αυτά; Γιατί δεν ειχε καλήν επιρροήν! Δεν έχει μητέρα που να... Λοιπόν δεν εινε παντρεμένος; Άμ' βέβαια, έτσι εινε... Σ'ας παρακαλώ, κάμετέ μου την χαρή,

—έξηκολούθησεν ή συνταγματάρχαινα ήπίως, σκεφθείσα:—πηγαίνετε και παρακαλέσατέ τον εξ'ονόματός μου να... μήν εκτρέπεται εις εκφράσεις. Πήτε του: ή συνταγματάρχαινα Νασσατόρην παρακαλεί. Κάθεται, πητέ του, με τήσκόρες της εις το δωμάτιον 47 ήλθε από το κτήμά της...

—Πολύ καλά.

—Έτσι να του πήτε: ή συνταγματάρχαινα με τής κόρες της... Άς έλθη τουλάχιστον να ζητήση συγγνώμην... Έμεις το απόγευμα ειμεθα πάντα σπίτι. Άχ, Μήλα, κλείσε το παράθυρο!

—Τί θέλετε τί γυρεύετε, μαμά μ' αυτόν τόν... μεθύστακα; —ειπε ή Αίλια άμα ως έφυγεν ο ξενοδόχος.—Ήύρατε ποτόν να προσκαλέσετε, ένα μεθύσον, ένα θορυβοποιόν, ένα κουρευλιάρη!

—'Α, μήν το πής, ma chère!... Έσεις αιωνίως τα ίδια λέτε, καθήστε λοιπόν και περιμένετε γαμπρό! Τί τάχα; 'Ό,τι και να εινε ο άνθρωπος, δεν πρέπει να τον περιφρονούμε... Κάθε χορτάρι προς όφελος του ανθρώπου εινε. Ποιός ξέρει; —ειπε αναστενάζουσα ή συνταγματάρχαινα περιβάλλουσα με έμφροντι βλέμμα τας θυγατέρας της.—'Ισως έδω έγκειται ή τύχη σας. Ντυθήτε λοιπόν για κάθε ένδεχόμενον...

(Έκ του Ρωσικού) ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

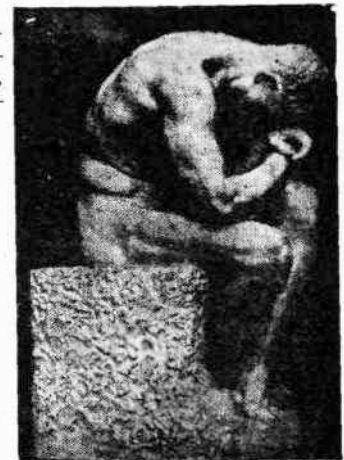
A. Aublet

'Ο τυφλός

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΑΥΠΤΙΚΗ

Τα δημοσιευμένα έργα του εν Παρισίοις διακεκομμένου γλύπτη κ. Κ. Δημητριάδου εξετέθησαν εις το περιανόν Salon των Παρισίων, ή οικιαδ'ν καθημένη γυνή, ο άνήρ και ο ασεβτιστής.

Clichés - Nouvelles de Grèce

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΝΗ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

—Παρατήρησες ένα πράγμα;

—Τί;

—'Ότι ή ζωγραφική άρχισε τελευταίως να καλλιεργήται μ' εξαίρετικόν ζήλον από τας Άθηίδας;

—Αυτό εινε παλαιά ιστορία. Στο Πολυτεχνείον λειτουργεί τμήμα ηηλέων πρό άμνημονεύτων χρόνων. 'Όλα τα σπίτια έχουν γεμίσει από τοπεία, θαλασσογραφίες, άνθη, τα όποια όφείλονται αποκλειστικώς εις τας δεσποινίδας του σπιτιού. Οί ζωγράφοι μας δεν ήμπορούν να πουλήσουν ούτε έργον, διότι ολοι οι τοίχοι εινε πιασμένοι...

—Δεν θέλω να πω αυτό. Παύσε τα συμπεράσματα.

—'Αλλά τί;

—Ένωσθ την προσωπογραφίαν.

—'Υπάρχουν λοιπόν και γυναίκες προσωπογράφοι εις τας Άθήνας; Δεν τ'όξευρα...

—Πλήθος!

* * *
 'Ο άνθρωπος που έκαμε την ανακάλυψιν — ευρισκόμεθα αυτήν την στιγμήν μέσα στο τραμ — εκύτταξεν εμπρός του και πίσω του και μου ειπε:

—Μέτρησε πορτραίτα!

—'Ονειρεύεσαι; Δεν βλέπω τίποτε.

—Πώς δεν βλέπεις; Νά! Κύτταξε αυτήν την κυρίαν δίπλα σου, την άλλην στο μπροστινό κάθισμα, την δεσποινίδα που κάθεται από πίσω μας.

—Τής βλέπω. Λοιπόν;

—Λοιπόν βλέπεις ισάριθμα ταμπλώ.

—Δηλαδή;

—Τί δηλαδή; Δεν διακρίνεις λοιπόν σε όλα αυτά τα πρόσωπα τόν χρωστήρα του ζωγράφου; Δεν ανακαλύπτεις το σχέδιόν του; Δεν μαντεύεις την παλέττα του;

—Του μεγάλου ζωγράφου δηλαδή, του Θεού. Έννόησα. 'Ομιλείς αλληγορικώς.

—Καθόλου αλληγορικώς. 'Ο Θεός δεν έχει βάλει το χέρι του στα άριστουργήματα αυτά. 'Ο

Θεός έδωκε τόν μουσαμά και ο άνθρωπος τόν έξωγράφησε. Κύτταξε αυτή τή μαύρη γραμμή κάτω από τα βλέφαρα, που δίνει το έρωτικόν λίγωμα των ματιών. Κύτταξε αυτά τα ρόζ-πάλ μάγουλα. Πρόσεξε εκείνα τα κερασένια χείλια. Θαμβώσου από τα χιόνια του γειτονικού σου λαϊμού, τα όποια θαρρείς πως προσπαθεί να τα τήξη ο ζηλιάρης ο ήλιος, χωρίς να το κατορθώνη. Είδες;

—Είδα και παρακαλώ την Παναγίαν να μου διδη ύπομονήν και εηκαρτέρησιν.
 —'Ο Θεός λοιπόν δεν έχει βάλει καθόλου το χέρι του, όπως σου προείπα, στα άριστουργήματα αυτά.

—'Όστε...δουλεύει πινέλο; του ειπα στο αυτί.

—Και κραγιόν! μου ειπε στο δικό μου.

—Μ' αυτό που μου λές εινε φοβερόν!

—Καθόλου. Εινε καλλιτεχνία, και εινε μία απόδειξις ότι το καλλιτεχνικόν πνεύμα έπήρε δρόμον στας Άθήνας.

—'Επειδή χάσκεις σαν έπαρχιώτης, έξηκολούθησε, θα σου κάμω ένα μικρό μαθηματάκι αισθητικώς. 'Ο Θεός έδωκε στον άνθρωπον ένα σώμα και μιá ψυχή. 'Ο άνθρωπος λοιπόν όφείλει να τα καλλιεργή, να τα βελτιώνη και να τα έξωραίξη και τα δύο. Και πρό πάντων ή γυναίκες. Ή πρόβληψις όμως δεν μ'ας άφίνει να ενοήσωμεν την άπλουστάτην αυτήν αλήθειαν. 'Όταν καλλιεργή και έξωραίξη κανείς την ψυχήν του και το πνεύμα του, λέμε ότι κάνει λαμπρά και τόν θαυμάζομεν. 'Όταν έξωραίξη το σώμα του, λέμε ότι φτιασιδώνεται. Και όμως εινε το ίδιο. 'Ο άνθρωπος, όπως πέφτει από το καλοπι της Δημιουργίας, σπανιώτατα εινε ένα τελειωμένον έργον. Πρέπει να συμπληρωθῆ. Μέχρι τινός οι άνθρωποι περιωρίζοντο να κόβουν τα μαλλιά τους και τα νύχια τους. 'Επιτιτα άρχισαν να χτενίζουν τα πρώτα και να γυαλίζουν τα δεύτερα. Άργότερα εκατάλαβαν ότι χρειάζεται λίγο χρώμα εκεί που λείπει, μιá γραμμή εκεί που την παρέλειψεν ή

Φύσις, ένα σοβάτισμα που το εξέχασεν από την βίαν του ο Δημιουργός. Έννοείται, ότι οι πρωτογενείς συνεπλήρωναν πολύ άσχημα και άκαλαίσθητα τον εαυτόν τους. Η γιαγιά σου π.χ.

— Με συγχωρείς... Η γιαγιά μου ήτο σεμνή γυναίκα!

— Ότι και να ήτο, δεν είχε καμμίαν ιδέαν ζωγραφικής. Στόν καιρόν της δεν εγνώριζαν παρά τόν ιστορικόν σουλιμάν. Σήμερα όμως ή τέχνη προώδευσεν. Σήμερα ένα **μπουνουάδ** είνε και **άτελιέ** μαζι, όπως και εις την κλασικήν αρχαιότητα.

— Άστειύεσαι!

— Καθόλου. Μέσα σέ όλους τους αρχαίους γυναικείους τάφους οι αρχαιολόγοι βρίσκουν, μαζι

με τα άλλα κτερίσματα, ένα πλήθος βαζάκια, ή, ανάλυσις του περιεχομένου των οποίων απέδειξεν ότι τα βαζάκια αυτά περιείχον Κρέμ-Σιμόν και άλλα ανάλογα κοσμητικά. Η Ήγησώ είνε βέβαιον, ότι έβαφε τα χείλια της, τα μάγουλά της και τα μάτια της.

— Και τὸ βρίσκετε ὀρθόν αὐτό;

— Γιατί όχι; Ο Όσκαρ Ουάιλντ εἶπεν, ότι πρόπαντός πρέπει νά εἴμεθα τεχνητοί. Ο Πιέρ Λοτι, εφαρμόζει τήν θεωρίαν του Ουάιλντ εις τόν εαυτόν του. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τήν ὑποχρέωσιν νά δημιουργή ἀπό τόν εαυτόν του ἕνα ἀριστούργημα! Ο ὁδηγός ἐκουδούνισε κ' ἐβγάκαμεν ἀπό τήν ἤλεκτροκίνητον πινακοθήκην.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ARSENE HOUSSAYE

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ΤΟΥ 19. ΑΙΩΝΟΣ *

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τήν εποχήν ὁ Ταρντιφ, ὅστις ἐξηκολούθει ἔτι κατὰ σπάνια χρονικά διαστήματα νά φαίνεται εις τόν κόσμον, συνήντησε παρά τῷ ἱερωμένῳ γραμματιστῇ Le Ragois, τόν ὅποιον εἶχε γνωρίσει εις τὸ μέγαρον Bouffler, ὅτε ἦτο γραμματεὺς τοῦ στρατάρχου, τόν πάτερ Dequet, διάσημον Ἰησοῦτην καὶ ἐφημέριον τοῦ ἱεροσπουδαστηρίου ἐν τῷ προαστείῳ Σαιν Ζερμέν.

Βλέπον τόν ἄγιον ἐκείνον ἄνθρωπον νά τόν περιτριγυρίζῃ, ὁ Ταρντιφ ἠθέλησε ν' ἀπέλθῃ, φωτισθεὶς ἀγνοῶ ὑπό τινος προαισθήματος.

Ἄλλ' ὁ ἐφημέριος Le Ragois ἔσπευσε νά τόν συστήσῃ πρὸς τόν σεβάσιμον πατέρα.

— Κύριε, τοῦ εἶπεν ὁ Dequet, ἔμαθα παρά τοῦ φίλου μου ὅτι ἔχετε μίαν τῶν σπανιοτέρων πινακοθηκῶν τοῦ κόσμου. Δέν θά μοῦ κάμῃτε τήν χάριν νά μοῦ ἐπιτρέψῃτε νά τήν ἐπισκεφθῶ; Αἱ εἰκόνες εἶναι ἡ μόνη ἀπόλαυσις, ἂν καὶ ὀλίγον ἀμαρτωλή, ποῦ ἐπιτρέπῃ εἰς τόν εαυτόν μου.

Ο Ταρντιφ ἀπεστρέφετο τὰς ἐπισκέψεις καὶ ἀπηχθάνετο τοὺς Ἰησοῦτας. Ἐν τούτοις δέν ἐτόλμησε ν' ἀρνηθῇ, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἐδέχετο τόν πάτερ Dequet, συνοδουόμενον καὶ ἀπὸ τόν ἀββάν Le Ragois. Περιήλθον τήν πινακοθήκην καὶ ὁ πάτερ Dequet ἐπῆνεσε τὰς Μαγδαληνάς, ὅπως καὶ τὰς παρθένους, τὰς Βαζιλίδας μὲ θερμὸν ἐνθουσιασμόν, ὅστις ἐμέθυσε τὸν ἀφελῆ ἔρασιτέχνην. « Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δέν ἔχω καὶ μεγάλην ὑπόληψιν, πάτερ Dequet, εἰς τοὺς Ἰησοῦτας, διότι νομίζω ὅτι ἡ ἠθικὴ των δέν στηρίζεται ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐρμηνεύετε τὰς ἱεράς Γραφάς πολὺ διαφορετικὰ παρ' ὅ,τι ἐγώ. Ἀγαπᾶτε τὰς εἰκόνας καὶ ἐπομένως θά εὐρίσκατε τήν θύραν μου πάντοτε ἀνοικτήν».

Ο σεβάσιμος πατήρ ἐπανήρχετο συχνὰ νά ριφθῇ εἰς ἔκστασιν πρὸ τῶν εἰκόνων τοῦ Ταρντιφ, μεθ' οὗ σὺν τῷ χρόνῳ συνεδέθη φιλικώτατα. Οἱ ἄλλοι φίλοι του, οἱ παλαιοί, οἱ εἰλικρινεῖς, ἐκείνοι οἵτινες ἔπινον τὸν οἶνον του καὶ τοῦ ὠμίλουν διὰ τὰ καλὰ χρόνια, περιέπαιζον τήν ἀφοσιώσιν του πρὸς τόν πάτερ Dequet.

*) Συνέχεια.

(Cythère assiégée). Ἄν ξαναπατήσῃ τὸ πόδι της στοῦ Ζερσαίν θά τῆς κτυπήσῃ τήν θύρα στὰ μοῦτρα.

— Ἄλλά, φίλε μου, δέν θά τὸ μάθετε, δέν ἔχετε πλέον ἀρκετὰς δυνάμεις ὥστε ν' ἀκολουθῆτε τήν πεταλούδα αὐτήν, ἡ ὁποία ἔχει βέβαια τήν ἐξυπαδά νά μὴ σὰς φανερώσῃ ποῦ πηγαίνει καὶ ἀπὸ ποῦ ἐρχεται.

— Ἐχετε δίκαιον, φίλε μου.

— Θεέ μου! Ὁ πάτερ Le Ragois μ' ἀνοίξε τὰ μάτια.

— Ἄλλ' ἂν τὴν διώξῃ, ποῖος θά μοῦ ἀγοράξῃ ψομί; ποῖος θά μοῦ ἀνεβάξῃ τὸ κρασί; ποῖος θά μοῦ στρώνῃ τὸ κρεβάτι;

— Ἀπλούστατον. Θά σαῦ στείλῃ ἕνα ἀδελφόν.

— Νά σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, προτιμῶ νά ὑπηρετοῦμαι μόνος, διότι ὅπως σὰς εἶπα, ἐκτὸς μερικῶν ἐκτάκτων πνευμάτων, ὅπως σεῖς καὶ ὁ πάτερ Le Ragois, δέν μ' ἀρέσει ἡ μυρωδιὰ τῆς παπαδοσύνης. Ἀπεφάσισα βλέπετε νά κολασθῶ καλλιτέρα, παρά νά πεθάνω σάν καλὸς χριστιανός. Ἀφοῦ τώρα ἐφωτίσθην τί διαβολογυναίκα εἶνε αὐτὴ ἡ ὄστρακοπόλις μου δέν θέλω νά τὴν ἴδῃ πλέον στὰ μάτια μου καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δέν θά ἐπιτρέψῃ νά εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ προσφιλές αὐτόν μου οὐδεὶς ἄλλος, ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν πιστῶν φίλων μου.

Καὶ ἀτ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ὁ Ταρντιφ ἐδήλωσεν εἰς τὴν οἰκονόμον του ὅτι δέν εἶχεν ἀνάγκην πλέον τῶν

ὑπηρεσιῶν της καὶ ἐξῆ εἰς ἀπόλυτον καὶ σκληρὰν μόνωσιν, φανταζόμενος ὅτι ὅλοι οἱ γείτονές του καὶ ὅλοι ὄσοις ἐκ τοῦ παραθύρου ἐβλεπε διερχομένους δέν ἐσκέπτοντο ἢ πῶς νά εἰσδύσωσι παρ' αὐτῷ καὶ τοῦ ἀρπάσωσι τὰς εἰκόνας του.

Τὴν προΐαν ἐξήρχετο καὶ ἠγόραζεν ἄρτον μόνος του· εἰς οὐδένα δ' ὠμίλει. Ἐάν ἐνίστε ἐρριφοκινδύνευε νά μεταβῇ εἰς τι πλησίον πρᾶτῆριον εἰκόνων, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς γλυκείας ἐποχῆς καθ' ἣν ἠγόραζεν εἰκόνας, ἔσφιγγε δυνατὰ τὴν κλειδα τῆς οἰκίας του εἰς τὴν χεῖρά του.

Πολλάκις συνήντα τὴν ὄστρακοπόλιν, ἀλλ' ἀπέστρεφε τὴν κεφαλὴν διὰ νά μὴν ἀκούσῃ ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν:

— Ἄ! καὶ μὲν κύριε Ταρντιφ μου, μοῦ φαίνεται πῶς τρελλαθήκατε· τὰ καλογερίστικα σὰς χάλασαν τὸ μυαλό· τὰ κοράκια δέν σὰς ἀφήνουν ν' ἀκούσῃτε τὸ ὠραῖο τραγοῦδι μου.

« Ἀλήθεια, ἐσκέπτετο ὁ ταλαίπωρος Ταρντιφ, ἀλλ' αἱ εἰκόνες μου!»

Καὶ τοῦ ἦτο ἀδύνατον νά μὴ ἀναμνησθῇ μετὰ λόθου τὰς τόσον ἐγγὺς ἔτι ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ ὄστρακοπόλις διέχεεν εὐθυμὸν τινα ἦχον ἐν τῇ κατοικίᾳ του καὶ τῇ καρδίᾳ του.

(Ἔτεται συνέχεια)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Εἰς τοὺς Μεσημβρινὸς λαοὺς παρατηρεῖται τὸ ἐξῆς νόστιμον. Οἱ ὄροι τοῦ ψεύδους ἀντεστράφησαν καὶ οἱ ψεύσται πιστεύουν εἰς τὸ ψεῦδος ποῦ λέγουν, ἐνῶ οἱ ἀκούοντες δέν πιστεύουν εἰς αὐτό.

Οἱ ἄνθρωποι ὅταν θέλουν νά μαντεύσῃν τί ἰδέαν ἔχουν περὶ αὐτῶν, κάμουν χιλιάς ὑποθέσεις· πότε ὅμως δέν ὑποθέτουν ὅτι μᾶς ἐνοχλοῦν.

Ὅπως εἰς τὰ λουτρά, οὕτω καὶ εἰς τὰς γυναῖκας. Εἰς τὰ λουτρά ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν χρειάζεται διακοπὴ· εἰς τὰς γυναῖκας ἀδιαφορία.

Εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν ἀναγκάζομεθα νά ἔχωμεν φίλων εἰδῶν φίλους! Τοὺς φίλους ποῦ ἀγαποῦμε, τοὺς φίλους ποῦ δέν ἀγαποῦμε καὶ τοὺς φίλους ποῦ δέν δυνάμεθα νά ὑποφέρωμεν.

Ἡ φιλία ἐνός ποῦ ἔχει πολλὰς σχέσεις εἶνε σπανίως εὐχάριστος. Καὶ ὅταν μᾶς ἐπισκέπτεται μόνος, φέρει μετ' αὐτοῦ πλήθος κόσμου.

Μία τῶν μεγαλειτέρων πλανῶν τῶν σκεπτικιστῶν εἶνε τὸ νά νομίζον ὅτι ἡ ἀδιφορία εἶνε ὁ καταλληλότερος τρόπος τοῦ βλέπειν ὀρθῶς. Τὸ συνηθέστερον ἀποτέλεσμα τῆς ἀδιφορίας εἶνε συνεχὴς καὶ ἥπια τύφλωσις.

Σχεδὸν πάντοτε τὸ ἐλάχιστον τῶν ἐκ χαμηλῶν στρωμάτων ἀνοψωθέντων ἀνδρῶν εἶνε τὸ ἐπίμονον πείσμα.

Ἀπὸ τὰ γραφόμενα τῶν συγγραφέων τῶν παρατηρητῶν τῆς φύσεως, ἔπρεπεν οἱ νομοθέται νά δημιουργοῦν τοὺς νόμους των. Ἐγίναμε διὰ νά ρίπτωμεν τὴν ψυχολογικὴν αἰτίαν τῶν νόμων.

Σπανίως ἡ γυνὴ ἀποκρύπτει τὴν ζήλειαν διὰ τῆς εὐγενείας.....

Κοινωνικῶς ἔλλειψις τρόπων εἶνε χειρότερον ἀπὸ ἔλλειψιν διαγωγῆς.

Ἡ εἰρηνοποίησις θά ἦτο ἀληθῶς ὠραία θεωρία εἰάν ἐγίνετο ἀπὸ μεγαλοφυχίαν καὶ ὄχι ἀπὸ φόβον ἀτομικόν.

Ὁ ἀλαζῶν παραβαλλόμενος μὲ τὸν ὑπερήφανον φαίνεται ὡς γυνὴ ἐνδεδυμένη ἀνδρικά.

Εἰς τὴν Τέχνην μὲ ὠραία ἐπιτυχία ὑπερβάλλει μίαν μεγάλην ἐπιτυχίαν.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΓΚΙΝΟΝ

ΝΗΠΙΑΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Τὰ νήπια τοῦ Λαϊκοῦ Νηπιαγωγείου Πειραιῶς ἐργαζόμενα.

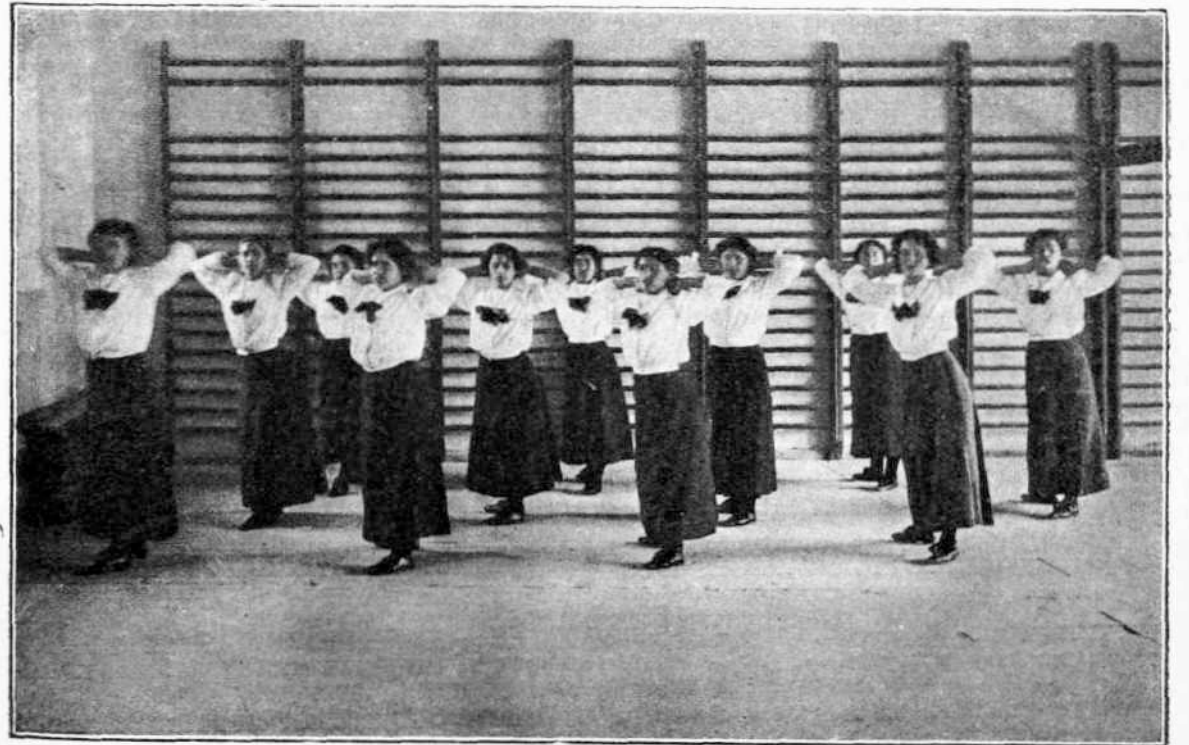

Τὰ νήπια τοῦ Λαϊκοῦ Νηπιαγωγείου Ἀθηνῶν παίζοντα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ ΝΗΠΙΑΓΩΓΩΝ

Μαθήτριαι τοῦ Διδασκαλείου τῶν Νηπιαγωγῶν ἐργαζόμεναι Σουηδικὰς χειροτεχνίας.

Μαθήτριαι τῆς Γυμναστικῆς σχολῆς ἀσκούμεναι εἰς ἐλευθέρως ἀσκήσεις.

Πολύτιμον άγγείον εν Άλμυρῷ. Ο εν Άλμυρῷ Διευθυντής του ύποκαταστήματος της Εθνικής Τραπεζης κ. Γ. Παρθενόπουλος κέκτηται συλλογήν αξίαν λόγου εν άγγείον άρχαίον. Τούτων εν είναι σπάνιον εις τό είδος του. Ο εν Θεσσαλίᾳ δε έφορος τών άρχαιοτήτων κ. Άρβανιτόπουλος εις έν ύπεδείχθησαν τά άγγεία, άπεφάνητο περί αυτού έγγραφως εις νόν κ. Γ. Παρθενόπουλου ούτω : « Άριθ. 1.—Κάνθαρος σκυφοειδής άξέραιος, μελανόμορφος, στυλτηής καλής γανώσεως, πηλού εκλεκτού, ύπερούθηου, εψήσεως ισχυράς. Τά ύπερ την βάσιν περιτέχνα δι' έξ ζωονών ζωλιανομένων τά έσω μικρά διάορθώσεως κατ' αυτὰς υπό την δεξιάν λαβήν. Έξω επί του χείλους έπιγραφή έγγράφου μετ' έπιμελείας επί του άγγείου έτοιμου ήδη όντος :

ΚΟΜΨΟΣ ΑΙΓΙΑΣ Κομψός Αίγιας.

Γράμματα Δ' π. Χ. αιώνου.

Η έρωτική έπιγραφή έκφερομένη διά του επιθέτου «κομψός» αντί τών συνήθων «καλός», «αγαθός», «άριστος» είναι τών σπανιωτάτων, κατ' έμήν εναύθα γνώσιν μοναδική. Τό μνημειον αξιολογώτατον κατά ταύτα. Ύψ. μ. 0,93. περίμετρος λαμπού 0,268.

Άριθ. 2. Άμφορίσκος άξέραιος φαιού πηλού, ώραίου σχήματος, φέρων διά μέλανος και πορφυρού τά συνήθη γεωμετρικά κοσμηματα τών «κορινθιακών» όμοίον. Ύψ. 0,065. περίμετρος κοιλίας 0,18.

N. I. Γ.

Η ήθική *

Ηθική ! μεγάλη λέξις σημαίνουσα πολλά, δυναμένη όμως να μη σημαίνη και τίποτε. Πόσα εν όνόματι της διαπράττονται, πόσας άνηθικότητας κρύπτουν διάφοροι, ως ήθικοί δήμεν παρουσιαζόμενοι, πρώξεις.

(«Σταυρός» Παρίσιου)

Οί ελεύθεροι τέκτονες *

Ας κατηγορούν όσον θέλουν τους ελεύθερους τέκτονες ως καταδιωκοντας την χριστιανικήν θρησκείαν. Αυτοί μένουν ήσυχoi, διότι έχουν κατανοήση πληρέστατα τό πνεύμα της μόνης άληθινής θρησκείας και μόνο αυτοί περισώζουν εισέτι τά μεσαιωνικά ίπποτικά έθιμα.

(«Αϊόν», Μιλάνου)

Η δίδασκαλία της Έλληνικής *

Δέν πρέπει να λησμονώμεν ότι όσον καλή και χρήσιμος και εν είναι ή πρακτική εκπαίδευσις, δέν πρέπει να παραμελήται ή άλλη εκείνη εκπαίδευσις, ή ύψώνουσα την διάνοιαν και μορφώνουσα τόν χαρακτήρα. Διά να είναι τελεία ή κλασική εκπαίδευσις, απαιτείται γνώσις της ελληνικής τοιαύτη, ώστε να δύναται τις να έμβριθύνη εις τά ύψηλά νοήματα τών άθανάτων κειμένων.

Η άρχαία ελληνική είναι γλώσσα προωρισμένη να ζήσει. Την άποκαλούν νεκράν, αλλά τό ώραϊον δέν γηράσκει και έπομένως ούτε άποθνήσκει. Είναι ζήτημα δε αν έδημιουργήθη ή θα δημιουργήθη άλλη γλώσσα ώραιότερα εκείνης, ήτις ώμιλείτο εις τας Άθήνας κατά την εποχήν του Περικλέους και της Άσπασίας.

(«Κλασικαί Σπουδαί» Λονδίνου)

Κιβδηλοι άρχαιοτήτες *

Είνε άσύλληπτος ό άριθμός τών κιβδηλών άρχαιοτήτων παντού εις την ύφήλιον. Εις την Πομπηϊαν ήμπορείτε να αγοράσητε λύχνους ύπάρχοντας από της καταστροφής της πόλεως αλλά... κατασκευασθέντας εις Μπριτζπορτ. Εις τό Μαρόκον σās πολούν έγχειρίδια

PXIZI σήμερον, εγκαινίζουσα την εν τη φιλιότη «Πανακοθήκη» συνεργασίαν μου, τό μουσικόν μου χρονόγραμμα με τίν μεγαλοπρεπέστατον Μπετόβεν, εις μνήμην του όποιον διοργανοῦται διά τόν προσεχῆ Όκτώβριον μέγιστον φεστιβάλ εις Βουδαπέστην τη έννευγεία του κόμητος Ζichy, έπουργού τής Παιδείας και υπό την προεδρείαν του Αύτοκράτορος τής Αύστρίας. Λευθεντής της μουσικής ταύτης είναι ό κόμης Géga Zichy, ό και μονόχορδ ούκιστος. Διαιτῶν έτι μαθητής και δη μαθητής έννομος του Λίστ, άπώλεσεν, εν ήλικία 16 έτών, εις τό κινηγή, τόν δεξιόν του βραχίονα. Η άπελπισία του ήπληρε τόσω μεγάλη, ώστε ήθέλησεν κατ' άρχάς ν' αυτοκτονήσῃ συνελθόν όμως, άπέσπρη εις τό πατρικόν κτήμα, με την αυθεγάν άπόφασιν να μη ζήσῃ, αν εντός δύο έτών δέν φθάσῃ εις τό άνώτατον σημεϊον της τέχνης με τά πέντε μόνον δάκτυλα, τά οποία ή κακή τύχη τῷ είχαν άφίσει. "Οτε δε, μετά 3 έτη, μεταβάς εις τό Παρίσι, έδωκε χάριν πρωτοτυπίας την πρώτην του συναντιαν, ήκούσθη να λέγη ο Λίστ, περί του μονόχορδου πιανίστα : «Είνε θαυμάσιος, θαυμάσιος ! Κατορθώνει με τό ένα του χέρι, έκείνο τό όποιον έμετε με τόσση δυσκολίαν κατορθώνοντε με τά δύο μας χέρια !»—

Ίδού και εν θέατρον άκίνδυνον διά την νεωκαϊάν. Ηδη κίτσει εις Λονδίνον υπό του κ. Χαμμερστάν, με ήυθμίν φραγκο-έλληρικόν. Είνε άκίνδυνον, διότι ελήφθησαν τά έξής μέτρα : πρώτον, τά περί την σκηνην και την πλατείαν ήλικά είναι άκυστα (incombustibles) δεύτερον, τό ασφαλίζον παραπέτασμα, εκ χαλύβος και άμιάντου, άμα κατεβῆ θα δίδη δρόμον εις όδον ύδατος, τό όποιον θα τρέχη αυτομάτως. Άνωθεν δε της σκηνής, έξεσαν εν είδος καπνοδόχου, ή όποία, εν ώρα άνάγκης, άνοιγόμενη θα σχηματίξη σφοδρότατον άνερα, ό όποιος θα σκορπίξη την ζέστην και τίν καπνόν. Αί επι των διαδρομών θύραι θ' άνοιγοκλείον, αυτομάτως επίσης, εις την ελαχίστην ύδην, εις τρόπον ώστε ούδέποτε θα σμῆθι αντιστοιχιός κατά την έξοδον.

Ο «Όργεός» της Ρώμης δημοσεύει την έξής άνέκδοτον άκόμη έπιστολήν του Βάγνερ προς τήν άριστον άρχιμουσικόν Maneinelli. «Άγαπητέ Φίλε και Συνάδελε, θα είναι δυνατὸν να μου στείλῃς μίαν όρχήστραν συγκειμένην από 40 μουσικούς ; Προέξεται να έκτελέσῃ την 25 Λεζεμιάν Συμφωνίαν, την όποιαν συνέθεσα προ 50 έτών. Με τόν μισόν αυτῶν αύονα, θα επεδύμον να εστράσω τά γενέθλια της άγαπητης μου γυναίκος. Πρόπει ή όρχήστρα αυτή ν' άναγοσώση την 23, να γυμνασθῆ την έπομένην 24, να έκτελέσῃ τό έργον μου την μετεπομένην και να επιστρέψῃ την 26. Θα ίκανοποιήσο, έλπίζω, καλά, τους μουσικούς σας διά την ιεραίημερον άπουσίαν των. Άλλ' άρά γε τό θέατρον της Bolognas θα ήμπορέσῃ να στερηθῆ της όρχήστρας του επι τόσσοας ήμέρας ; Αυτό είναι τό ζήτημα. Εν τοιούτοις, έτόλμησα να εκφράσω την έπιθυμίαν μου, ενόχουμεος την πραγματοποιήσιν της. Είμαι εις την Βενετίαν, άλλ' ό ρούς μου είναι πάντοτε εις τους άγαπητούς

μου συμπαισιότητας της Bolognas. Περιμένω άνταπομόνος την άπάντησίν σας, ίσως και τηλεγραφικώς.—Ναι ή όχι. Ριχάρδος Βάγνερ, 10 Δεκ. 1882.»

Και περί του συμπαισιότατου Chopin ως έπιομεν όλίγη. Με πρόεδρον την κ. Armande de Polignac, συνεστήθη εις Παρίσιους έταιρία, ή όποία σκοπεύει 1) Να τιμάται ή μνήμη του έξόχου καλλιτέχρον δι' έκτελέσεως τών έργων του και διά διαλέσεων φιλολογικῶν και καλλιτεχνικῶν. 2) Να δημιουργήθῃ μουσικόν Chopin εις τό όποιον θα προστεθῆ και ή μουσική βιβλιοθήκη τών δια κλειδοκίμβαιον έργων του. 3) Ν' άπορίμηται διά διαγωνισμόν : α) κατ' έτος βραβείον χορηματικόν εις μίαν καλήν σύνθεσιν του πιάνου β) Κατά δύο έτη βραβείον σημηνατικόν χορηματικόν ποσοῦ εις πιανίσταν μέτοχον της έταιρίας, ή όποία καταγίνεται εις την έφημερίαν τών έργων του γ) Να παρίσχη, χάριν φιλανθρωπίας, βοηθήματα εις τους έξ επαγγελματιος πιανίστας καλλιτέχνας. δ) Να συνδεθώσιν έπιμελῶς διά μηνιαίον δελταρίον όλοι οι θαναταί εν γένει και πιανίσται. ε) Να διοργανοῦνται επι ελαχίστη πληρωμῇ συναντιαι του πιάνου, του άματας, της δυνάμεως, τριφιδίας ή τετραφιδίας επι έγχορδων όργάνων. ς) Να δίδονται τρις συναντιαι τό έτος, εις τās όποίας θα λαμβάνουσι μέρος οι διασημότεροι καλλιτέχναι ποσών τών χορωδών ως έπίσης θα γίνονται και διαλέξεις άφορηόμεναι εις τους φίλους του Chopin : Γεωργίαν Σάνδ, κόμησσαν d' Agoult, Λίστ, Μπαλζάκ, Δελακρού κλπ. Άλλά μέτρι της σήμερον ή ένδικότης του Chopin ήτο άμφοιβητομένη ή Γαλλία τίν ήθελεν ίδιόν της και ή Πολωνία έπίσης : αυτὸς δε πατριδα έθεώρει την Πολωνίαν, ή όποία τῷ ένέπνευσε τά άριστοτεργήματά του άλλως πῶς θα έξηγήσομεν αυτὸν τίν διηρηκῆ θρηγρον, ό όποιος διακρίνεται εις όλην την μουσικήν τον διότι αν έξαιρέσομεν τό Allegro του Concerto εις μι Έλασσον και τό Bolero, όλα τά άλλα είναι πόνος ψυχής άλύτωσης. Ο Chopin θρηγρεϊ δλονέν την δουλείαν του άγαπητοῦ τόπου της γεννήσεώς του και τόσο τοῦτο είναι άληθές, ώστε άποθνήσκων παρακαλει τους τριφύλους και την άδελφήν του να ήλθουσι επί του νεκροῦ του τό όλίγον χόμα τό όποιον οι φίλοι τῷ προσέφερον κατά την άποθνήμιαν του εκ Πολωνίας. Και ή έπίσημος ότι θα έκτελέσοιεν την έπιθυμίαν του είναι ή μόνη παρηγορία δι' αυτόν, διότι τά όσα τιν θα ταφώσιν εις ξένην γῆν, την Γαλλίαν, ξένην άναμφισβητήτως πλέον, μετὰ τās πληροφορίας τās όποίας μας δίδει τελευταίον μίαν καλλιτέχνης πατριότης του περί της καταγωγής του γλυκυνάτου συνθέντον. Η άρίστη πιανίστα-κλαφρονίστα, ή κ. Βάνδα Λαδώστρα (Banda Ladowska) διεκδικει ενφραδέστατα δι' ώράιον άρθρον, δημοσειυθέντος εις Γαλλικόν περιοδικόν, την ένδικότητα του Chopin και άποδεικνύει αυτῶν γνήσιον Πολωνόν διά τών έπομένων λεπτομερειών : «Ο προπάππος του Φρειδερίκου Σοπέν ήτο Πολωνός άνήκων εις την άκολουθίαν του βασιλέως Stanislas Leszczynski, τίν όποιον συνώδευσεν εις Λωρραίνην. Ωνομάζετο Szop (εν τη πολωνική Chop). Περί τῷ 1714, ζητήσας την άδειαν παρὰ του βασιλέως, έγκατεστάθη εις Νανού, ως οίνεμπορος, εν συνεταισμῶ μετὰ του Ιωάννου Κοβάλσκη (Κοβάλ πολωνιστι σιδηρουργός). Μετέφρασας λοιπὸν τά όνόματά του και ή σφραγίς του σ'όνου του ήτο «Ferrand et Chopin». Ο δευτερότοκος δέ έργονός του ήπληρεν ό πατήρ του καλλιτέχρον μας.»

ΝΕΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

ΚΙΚΗ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η νέα διαλωματούχος ζωγράφος της Καλλ. σχολής των Αθηνών. Τα δημοσιευόμενα έργα της, αν και μαθητικά σπουδαία, δείχνονται το ισχυρόν τάλαντον της νέας καλλιτέχνιδος.

Και η κ. Δανδόφσκα περαίνει το άρθρον της με μίαν εύχην πλήρη βαθυτάτου παραπόνου ψυχής Πολωνίδος: «Ας ελπίζωμεν, λέγει, ότι θα έχωμεν περισσότερον τύχην όσον άφορά την διεκδίκησιν των μεγάλων άνδρων της πατρίδος μας, άφ' όσον έχωμεν ως προς το έδαφός της».

Καθ' έκάστην αυξάνει ο άριθμός των μουσικών έργων, τα όποια όφείλονται εις την γυναίκα: εις το Τουρίνον

παρετάθη πρό όλίγον μετά πολλής επιτυχίας ή νέα όπερέττα Haschich, της όποίας την μουσικήν έγραψαν έν συνεργασία ή κ. Έλσα Γρέγκορι και ό κ. Ραφαέλ δέλλε Ποντε.—Εις το θέατρον Résidence της Λορέδης «ή θεία μου, ή θεία σου» νέα έπίσης όπερέττα συνήρασε το άκροατήριον με την έξυπνον και χαριτωμένην μουσικήν της. Έινε έργον και τοϋτο γυναικός, της κ. Nikisch.

ALICE DE LAPÉRITTY

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΘΕΑΤΡΑ

Η μέχρι τοϋδε παραγωγή πρωτοτύπων έργων δέν υπήρξε πολύ ένθαρρυντική. Η πρωτοπορεία των συγγραφέων εφάνη πολύ... πρωτόπειρος και αι άποτυχία διεδέχθησαν άλλήλας. Ας μνημονεύσωμεν αυτάς—άφου πρόκειται περι θνησιμαίων—έπ' έλπίδι γενναιοτέρας έσοδειας κατά το ύπολειπόμενον τοϋ θέρου διαστήμα.

Το Ψυχασάββατον, Γρ. Ξενοπούλου.—Μία μονόπρακτος τραγωδία με υπερβολικές κλάψες, κατάρες, μοιρολόγια, φαντάσματα, ουρλιάσματα, με άψυχολογήτους σκηνάς, με λύσιν τραβηγμένην από τα μαλλιά και όλίγα... Άνθεστήρια, διά το επίκαιρον. Μιά γρηά, μία πεθαμένη, μία κακή νύφη, ένας ήλιθιος έραστής, ένας άχαρακτήριστος σύζυγος στριφογυρίζον και εις το τέλος πνιγμός, όχι θαλάσσιος, αλλά διά της μεθόδου των δέκα δακτύλων.

Παλές άγάπες, Γ. Τσοκοπούλου.—Άνούσιον, τετριμμένον, με άπαίσιμα σκοληκόβρωτα καλαμπούρια, χωρίς έννοιαν και σκοπόν, ένα τίποτε, σεβρισθέν εις το νοήμον κοινόν και την γενναίαν φρουράν ως αντίδοτον με την παγερότητά του κατά της πνιγρως ζέστης. Έκομήθη «αΰθεσπερει» τον αιώνιον.

Το Έλιξίριον της νεότητος, Παύλου Νιρβάνα.—Δέν ήμπορει τις να βεβαιώση ότι ο Νιρβάνας υπήρξεν ευτυχέστερος εις την κωμωδίαν, ή εις το δράμα, εις ό φαίνεται έχων κάποιαν ιδιοφυίαν.

Η φαρσοειδής κωμωδία, ήτις πλέκεται περι ένα χρονόληρον θέλοντα να παρωδήση τον Φάουστ, δέν έχει την γοργήν εξέλιξιν έπεισοδίων, ούτε πλήρη μάς δίδει τον σατυρικόν χαρακτήρα των προσώπων.

Η δευτέρα πράξις, ήτις εινε και ή καλλιτέρα, έχει σημεία αξια εκτιμήσεως, αλλά το σύνολον υπήρξε μέτριον. Καλή υπόθεσις, χωρίς όρεξιν εκτυλιχθείσα. Άλλως τε ή χαριτολογία, ήτις διακρίνει τον κ. Νιρβάναν ως χρονογράφον, δέν άρκει διά να γράψη κωμωδίαν, διά την όποιαν απαιτείται άρκετή ποσότης αΐλατος, ούχι δέ της συνήθους χρήσεως.

Ο κ. Ίωσήφ έφέτος ένεπνεύσθη εκ του ίδιου βίου, και μίαν περιπέτειάν του λυπηράν άλλ' όχι και τραγικήν έσκηνοποίησεν υπό το Όθωμανικόν όνομα «Ίδζλάλ». Διά να εινε δέ ή πραγματικότης άλλθεστέρα, υπεδύθη, κατά την πρώτην παράστασιν, ό ίδιος τον ρόλον του πρωταγωνιστοϋ μετ' επιτυχίας.

Το έργον του κ. Ίωσήφ δέν έχει ούτε πρωτότυπον υπόθεσιν, ούτε τεχνικήν πλοκήν. Η υπόθεσις του εινε μία άφορμή διαζυγίου, ή όποία δέν εινε ούτε σκανδαλώδης καν, στηριζομένη εις ένα στιγμιαίον φίλημα έν τη δίνη του στροβίλου. Ούχ' ήττον ό από τραπέζης και κοίτης χωρισμός επέρχεται, κατόπιν άποπειρας προς συμβιβασμόν της άξιοπρεπειας του συζυγικου όνόματος και το έργον—δέν λέγομεν δράμα—τελειώνει με όλίγα πονετικά δάκρυα του συγγραφέως διά την άπιστον σύνευσον.

Άρετή της «Ίδζλάλ» εινε ή χαρακτηρίζουσα και το περυσινόν δράμα του, την «Φιλάρεσκον», κομψότης του διαλόγου.

Έν μονόπρακτον σκηνικόν παίγνιον του ίδιου, χωρίς έννοείται πολλάς αξιώσεις τέχνης ή «Γατίσσα», έπαίχθη άρκετά καλά. Εινε μία λεπτή ψυχολογία της γυναικείας έρωτοτροπίας.

Λέων Μαριάννης, Άργυρως Σακελλαρίου.—Άτυχές και εις την υπόθεσιν και εις την πλοκήν. Ως κυρία, είχε τόσα άλλα θέματα, καταλληλότερα και σκοπιμότερα υπό έποψιν κοινωνικής αντίληψης... Εις έν μονόπρακτον «Κρυφή άγάπη» δοθέν κατά την αυτήν μοναδικήν—δηλ. μόνην—εσπέραν έδειξε κάποια χαρίσματα απλότητος έλκυστικής και άβραās αισθηματικότητος. Ούτε εις το δραματάκι αυτό υπάρχει πρωτοτυπία ή συγγραφέως έν τούτοις διεχειρίσθη το θέμα με προσοχήν και επιμέλειαν.

Πολύς θόρυβος έγινε περίξ του όνόματος της συμπαθοϋς ήμϊων συνεργάτιδος κ. Πετρούλας Ψηλορείτου, ήτις άφου πέρσει περιέλουσε τους θεατρικούς συγγραφείς με κριτικές καταωνίσεις, έφέτος εισήλθεν εις την χορείαν των, διά να λάβη την ευχαρίστησιν να αισθανθῆ τί θα ειπή κριτική και πόσον δυσάρεστος εινε ή κυρία αυτή—δηλ. ή κριτική—διότι ή κ. Ψηλορείτου εινε τόσον ευχάριστος εις το διαλέγεσθαι, ώστε δέν ήμπορει τις να χάση την έντύπωσιν της χάριτος, ούτε όταν γράφη όμότητας, ως εκείνας, τας όποιίας τόσον άφθόνως έγκατέσπειρον εις το: **Με κατάθευσίαν** δράμα της.

Η κ. Ψηλορείτου άνεδείχθη, παρά την άχάριστον θέσιν του έργου της, δραματική συγγραφέως μεγάλης δυνάμεως. Και αι τέσσαρες πράξεις—ετυχώς κατά την επανάληψιν έγιναν τρεις, εάν ήκουε δέ τους κριτικούς της θα είνοντο και δύο—περιστρέφονται περι την ματρικήν αντίστασιν μιάς ώραίας γυναικός, ήτις ώθείται υπό τεσσάρων άνδρων εις την άνηθικότητα διά

Ἡ ὑψίφωνος Dyfor

σοκοπὺς πολιτικῆς ἀναδείξεως τοῦ ἀνδρός της. Καὶ ἡ πάλῃ αὐτῇ, ἡ ἀγωνία ἢ ἐκνευριστικὴ παρατείνεται καὶ μία κοινωνικὴ σατίλα ἀναδίδει τῆς δυσσομίας της, διὰ τὴν ἐπέλθη ἡ ἀτιμία, ἣτις χρησιμεύει ὡς βάρθρον διὰ τὴν γείνη ὑπουργὸς ἕνας καταχραστής.

Ἡ κ. Ψηλορείτου ἔδωσε μίαν εἰκόνα κοινωνικῆς ἐκλύσεως τόσοσιν ζωηράν καὶ ὑπερβολικὴν, ὥστε νὰ ποβαίνῃ ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν πραγματικὴν τῆς Ἑλλήν. κοινωνίας ὑπόστασιν. Διότι σκηναί, οἷαι αἱ ἐκτιλισσόμεναι μετὰ τὴν ἐπιμονῆς καὶ ἐλευθεροτομίας δὲν συμβαίνουν παρ' ἡμῖν ὄχι βέβαια συχνά, ἀλλ' ὅτε καὶ σπανίως. Ἀλλὰ τὸ μεγαλεῖτερον σφάλμα τῆς συγγραφῆς εἶνε ὅτι τὴν γυναῖκα αὐτὴν δὲν παρουσιάζει ὡς ἡρώϊδα, καίτοι τόσοσιν ὑπερηφάνως ἀνθισταμένην εἰς τοὺς πειρασμούς, ὅτε θὰ εἶχομεν ἕνα τύπον ποῦ ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν χειροκροτήσῃ, ἀλλὰ μίαν ἄπιστον, μὴ ἐνδίδουσαν μὲν εἰς ἕνα γέροντα, εὐχερῶς

ὅμως ριπτομένην εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς νέου. Ἡ ἀντίφασις αὐτῇ μειοῖ τὸν χαρακτῆρα τοῦ κυριωτέρου προσώπου, τοῦ συγκεντροῦντος τὴν δύναμιν ἐκφράσεως.

Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τῆς ὑποθέσεως, ἕνεκα τῆς ὁποίας μύθρους ἐξαπέστειλαν κατ' αὐτῆς ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ κριτικοὶ καὶ χρονογράφοι, ὡς συγγραφεὺς ἡ κ. Ψηλορείτου ἔχει πολλὴν ζωὴν καὶ ἐκφρασιν. Ἐάν, ὅπως ἄλλως τε εἶνε βέβαιον, εὐτυχήσῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ θέματος, θὰ μᾶς δώσῃ ἀληθινὰς ἀπολαύσεις αἰσθητικῆς τέχνης.

Τὰ δραματικὰ ἔργα ὑπεχώρησαν, διὰ τὴν ἐπέλθον κατακτητικαὶ αἱ ἐπιθεωρήσεις. Τὰ «Παναθήναια», τὰ ὁποία πέρουσι εἶχον πάθῃ ἀνομίαν, ἐφέτος ἀνεσκευάσθησαν καὶ ἐνεφανίσθησαν ἀνεκτότερα, ἀλλὰ πάντοτε «Παναθήναια». Δηλαδή ἕνα καφέ-σαντάν μὲ νούμερα, μὲ τραγουδάκια ὑπεξαιρεθέντα ἀπὸ νέες καὶ παλαιὰς ὄπερες καὶ μὲ στιχάκια τῆς ἐποχῆς. Τὸ κοινὸν ἀθρόον συρρέει, ἀρεσκόμενον εἰς τὰς ἐλαφρότητας, χάρις εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἠθοποιοὶ ἱκανοποιήθησαν ὅλκιως.

Ὁ θίασος τῆς Κοτοπούλη, μεθ' ἧς συμπράττει ὁ κ. Παπαϊωάννου, διὰ τὴν μὴ ὑπόσπῃ τὸν ἐξ ἀιτίας θάνατον ἐνεκοιλώθη καὶ αὐτὸ μίαν ἐπιθεώρησιν, τὸν «Κινηματογράφον» τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου.

Διὰ τὰς δύο αὐτὰς Ἐπιθεωρήσεις τὰς ἀμιλλωμένας οὐχὶ εἰς πνεῦμα ἀλλ' εἰς εἰσπράξεις, ἕνεκα τῶν ὁποίων καὶ συρράφονται, δὲν ἀξίζει νὰ γράψῃ τις περισσότερα τῆς ἀπλῆς χρονογραφικῆς μνείας. Ὑπάρχουν μερικὰ νούμερα ἔξυπνα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα, τὰ καὶ περισσότερα, ἄνοστα, ἐξεζητημένα, σαχλά. Ἐννοεῖται ὅτι σώζονται αἱ Ἐπιθεωρήσεις ἀπὸ τὰ ὠραία καὶ πεταχτὰ τραγουδάκια, ἀπὸ τὰ διάφορα κοστου-

Ὁ βαρύφωνος Olyvas

μία, ἀπὸ τὰς ἐπιτυχεῖς μιμήσεις γνωστῶν προσώπων. Συνεπῶς ἡ ἐπιτυχία εἶνε ἔργον τῶν ἠθοποιῶν.

Τοῦ «Κινηματογράφου» ἡ δευτέρα πράξις —ἐξαιρέσει τοῦ Πονοράματος— συγκεντροῦνει ὅλην τὴν εὐφύαν τοῦ κ. Δημητρακοπούλου. Ἔχει τὰ ὠραιότερα νούμερα. Εἰς τὴν μουσικὴν ὑπολείπεται τὸν «Παναθηναίων», ὑπερτερρεῖ ὅμως αὐτῶν εἰς τὴν ὀξύτητα τῆς σατίρας.

Ὁ θίασος τῆς δ. Κολυβά ἠννοήθη πολὺ, καὶ δικαίως, ὑπὸ τοῦ κοινού. Οἱ ἠθοποιοὶ προεξαρχούσης πάντοτε τῆς χάριτωμένης καὶ πεταχτῆς πρωταγωνιστρίας, παίζον μὲ πολλὴν φιλετιμίαν καὶ, αἱ ὀπερέται, τὰς ὁποίας εἶχομεν ἀκούσῃ ἀπὸ τὴν Τέρρεν, τὰς παρακολουθοῦμεν ἤδη εἰς τὸ θέατρον τῆς δ. Κολυβά μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχαριστήσεως. Ὁ «Κόμης τοῦ Λουξεμβούργου» εἶχε τὴν μεγαλειότεραν ἐπιτυχίαν. Προετοιμάζεται ὁ «Γενναῖος στρατιώτης» τοῦ Ὁσκά Στράους.

Εἰς τὸ θέατρον Ὀλύμπια (Ἀρνωτῆ), χάριν εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μεταξίτου ἐπαιξεν ὁ μελοδραματικὸς θίασος Κεδιβιάλ μὲ ὑψίφωνον τὴν δεσποινίδα Dyfor, ἣτις κατέκτησε τὰς γενικὰς συμπαιθείας καὶ μὲ βαρύφωνον τὸν κ. Olyvas, καταλιπόντα τὰς ἀρίστους τῶν ἀναμνήσεων. Κατόπιν ὁ θίασος Ριτζίτ ἔδωσε σειρὰν παραστάσεων μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας καὶ ἤδη νὰ συνεχίσει αὐτὰς τὸ Ἑλληνικὸν μελόδραμα τοῦ κ. Λαυράγκα.

Τὸ ἐν τῇ α' σελίδι τοῦ σημερινοῦ τεύχους τῆς «Πινακοθήκης» δημοσιεύμενον ἔργον τοῦ ἀειμνήτου ὑπερόχου Ἑλλήνου ζωγράφου Ν. Γύζη εἶνε σπουδὴ ἔγχρωμος, προμελέτη ἰσως σχεδιασμένης μεγάλης συνθέσεως, ἣτις δὲν ἐξετελέσθη. Εἰκὼν τοῦ πίνακος τοῦτου πρώτην φορὰν δημοσιεύεται, παρὶς τὸν Ἐρωτα ὀδηγοῦντα δύο μικρὰς Ψυχάς.

Ἐν τῷ «Συνδέσμῳ τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν» ἐπλήθε σῆγμα. Οἱ καλλιτέχνη κακ. Ροῖλὸς καὶ Χατζῆς μετὰ τοῦ γραμματέως κ. Φιλαδέφειος ἀπεχώρησαν τοῦ Συνδέσμου, ἐπιβαλόντες παραίτησιν. Τοῦτους πιθανὸν ν' ἀκολουθήσων καὶ ἄλλοι.

Ἐφέτος ἀπεφοίτησαν περσιώσαντες τὰς σπουδὰς τῆς ζωγραφικῆς ἐν τῇ Καλλ. σχολῇ Ἀθηνῶν, οἱ ἐξῆς μαθηταὶ τῆς τελευταίας τάξεως: Μπεοκίνης, Κική Γιαννοπούλου καὶ Ἐλένη Γεωργαντή. Ὁ τέταρτος μαθητὴς κ. Κ. Καρζῆς ἀπεχώρησε κατὰ τὴν διαγωνισμὸν. Εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν ἐδίδαξεν ὁ κ. Ροῖλὸς, πρῶτος αὐτὸς καθιερώσας ὡς μάθημα τῶν ἐν ὑπαίθρῳ σπουδῶν ἐκ τοῦ φουκοῦ καὶ τὴν σίνθεσιν ἐπὶ ὠρισμένον θέματος.

Ὁ Μπερσιτάιν, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Après moi» ἐκάλει μετὰ τὴν παράστασιν εἰς μονομαχίαν τοὺς ἐπικριτὰς του, οἵτινες ἠρνήθησαν νὰ μονομαχήσων ἐπὶ τῷ ἰσχυρισμῷ διὰ τῆς διαγωγῆς του ὁ Μπερσιτάιν εἶχε τεθῆ ἐν ἀναξιώτητι.

Ἦδη, νοσταθέντος συμβουλίου τιμῆς, ὁ Μπερσιτάιν ἐμονομάχησε μὲ τὸν Γουσταῶν Τερὸν καὶ κατόπι μὲ τὸν Λέοντα Λωδέ. Ἡ δευτέρα αὐτῆς μονομαχία ἀφοῦ ἐγένετο διὰ πιστολίον, ἀνταλλαγῶσιν τεσσάρων σφαιρῶν ἀνευ ἀποτελέσματος συνεχίσθη καὶ διὰ ξίφους, ὅτε ἀμφότεροι ἐτραυματίσθησαν.

Ὁ ἐν Παρισίοις ἔγκριτος Κεφαλλῆν κ. Π. Ν. Λιβάρης ἐδόθησεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην Κεφαλληνίας τὴν βιβλιοθήκην ἢ ἐκληρονομήσων παρὰ τοῦ Ἄν. Γενναδίου, ἀποτελουμένην ἐκ 1000 περίπου σπανιωτάτων βιβλίων.

Εἰς τὸ χωρίον Ἄετος τῆς Τριφυλλίας ἐνῆρθη μέρος Πελοποννησιακοῦ τείχους ἐξ ἀγῶν λίθων μήκους τεράκοντα πέντε μέτρων καὶ ὕψους δύο, ὃ τὰ ἔχρη φθάνουσι μέχρις ἀποστάσεως τετρακοσίων μέτρων. Ἐντὸς τῶν τειχῶν ἐνῆρθησαν ἐρείλια ἐκκλησίας τοῦ δεκάτου ἢ ἑκτου αἰῶνος καὶ σπόνδυλοι κωνοκράνον Ἰωνικῶν καὶ Δωρικῶν ρυθμῶν. Πλησίον τῆς ἐκκλησίας ἐνῆρθη ἀγαλμάτων Κυβέλης.

Αἱ ἀνασκαφαὶ εἰς τὴν Κυπαρισσίαν, ἔφεραν εἰς φῶς τὰ τεῖχη τῆς ἀρχαίας πόλεως, μαρμαρίνους κίονας, ἀρχαία νομίσματα χρυσὰ καὶ γάλκνα καὶ διάφορα ἄγγωα.

Ἑλλῆν γλύπτης, ὁ Ἐμμανουὴλ Κοβάκος, ἐκέρδιον εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον τῆς Μυριλάνδης τὸ πρῶτον βραβεῖον. Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τελικὴν ἀπόφασιν, διότι ὁ ἀντίπαλος τοῦ Ἑλλήνου Ἀμερικανὸς Κόνλον ἦτο προσατενόμενος τοῦ πρώτου κερβεσητοῦ τῆς Μυριλάνδης. Ὁ Κοβάκος ὅστις δὲν εἶχε κανένα προσιτῆρ ἐλοοῦδαε ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ἐργαζόμενος ἐν ταυτῆ τῆν νύκτα εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἐβράβευσεν παρ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν ἦν εἶχε νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τοῦ Κόνλον καὶ ὁ Κοβάκος θὰ μεταβῇ τὸν Σεπτέμβριον εἰς Παρισίους ὅπου θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς του δαπάναις τοῦ Ἀμερικανικοῦ Πολυτεχνεῖου τῆς Μυριλάνδης.

Πέντε νέα ἰταλικὰ μελοδράματα πρόκειται νὰ παιχθῶν κατὰ τὴν προσεχῆ χειμερινὴν περίοδον ἐν Ἰταλίᾳ. Εἶνε δὲ τὰ ἑξῆς:

Ἡ «Κονκίτα», λιμπρέττον τοῦ Βωκῆρ καὶ Ζαγκαρίνι καὶ μουσικὴ τοῦ Ριχάρδου Ζαντονάι.

Ἡ «Μελεις» μουσικὴ τοῦ αὐτοῦ Ζαντονάι, μὲ λιμπρέττον τοῦ Σπυροτίνι. Ἡρωὶς τοῦ ἔργου εἶνε μία ἑλληνὶς ἑταῖρα, ζήσοσα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ.

Ὁ «Ἅγιος» μελόδραμα τοῦ Παικερόττι.

Τὰ «Κοσμήματα τῆς Παναγίας» μελόδραμα τοῦ Ἐρμάννου Βόλφ Φερράρι, ὀδντος ἡ ὄπερα «Τὸ μουσικὸν τῆς Σωσάνας» ἐθριάμβευσε πέρουσι εἰς τὴν μητροπολιτικὴν ὄπεραν τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸ μελόδραμα τοῦτο θὰ παρασταθῇ κατὰ πρῶτον εἰς Βερολίνον, εἰς γερμανικὴν γλῶσσαν.

Ἡ «Ροζέτα» μελόδραμα τοῦ Βίκτωρος Γκένκι.

Τὸ Ἀρχαιολογικὸν συμβούλιον ἀπεφάσισε τὴν ἐναρξιν ἀνασκαφῶν εἰς Θήβας, παρὰ τὸ ἀνάκτορον τοῦ Κάδμου καὶ εἰς Θεοσιάς, ἀκριβῶς ὅπου συνήφθη ἡ ἐν Ἀθῆναις μάχη.

Ἐπίσης θὰ γίνων ἀνασκαφαὶ παρὰ τὸν ἅγιον Λαυρὴλ τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὑποτίθεται ἀρχαῖον νεκροταφεῖον τῶν ἐν πολέμῳ πεπτόντων.

Εἰς τὴν Χαλκίδα θὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφὰς τάφων ὁ κ. Παπαβασιλείου.

Ὁσαῦτος θὰ γίνων ἀνασκαφαὶ καὶ εἰς τοὺς δήμους Θεορικίων καὶ Κρωπίας.

Διὰ τὴν Ἰην Σεπτεμβρίου ἡ Ἐταιρεία Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν ἐτοιμάζει διαρκὴ καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν. Ἡ ἔκθεσις θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς καταλλήλους αἰθούσας τῆς ὁδοῦ Σταδίου διὰ τὴν εὐπρόστος εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἐπι-

σκέπτονται αυτήν ή να αγοράζουν έργα Ελλήνων καλλιτεχνών. Ο κανονισμός της εκδόσεως θα δημοσιευθή προσεχώς.

Υπό του Συνδέσμου των Ελλήνων καλλιτεχνών άπερασίσθη, όπως ή προσεχής έκδοσις εις την άθηναν του Ζαπτείου γίνη την 25ην προσεχώς μηνός Μαρτίου.

Θά συμπέση ούτω με την έναρξιν του Διεθνούς συνεδρίου των Ανατολιτών και τον έορτασμόν της 70ετηρίδος του Πανεπιστημίου.

Επερωτήθησαν αι εργασίαι του έν Ρώμη υπό την προεδρίαν της κ. Μαρίας δε Βεστιά συνελθόντος έθνικου γυναικειου συνεδρίου. Αι πλείοται διαλέξεις περιεστράφησαν ιδίως εναντίον της εκμεταλλέσεως των άπροστατέων γυναικων και των επίσης εστερημένων προστασίας μικρών παιδιων.

Νέον πίνακα, μεγάλου διαστάσεων, εγγράζεται ο ζωγράφος κ. Σ. Βικάνος, την «Αποκαθήλωσιν του Ιησού». Καί εις τον πίνακα αυτόν διαφαίνεται ή μεγάλη δεξιότης του καλλιτέχρου.

Η έν Μονάχω ως ύπότροφος της Κυβερνήσεως οπονδάουσα έν τη έκεί Μουσική Ακαδημία δεσποινίς Εγγενία Προΐου, ύποστάσα διαγωνισμόν προς άπόκτησιν διπλώματος, έλαβε τον πρώτον βαθμόν.

Η δεσποινίς Προΐουν ολίγας ήμέρας πρό των εξετάσεων εξέτελεσεν και έν δημοσίαις σκηναλίαις της Ακαδημίας το «Παθητικόν Κοινόριον» του Διστ, συνοδουμένη υπό έτιερας Ελληνίδος καλλιτέχνιδος, της δεσποινίδος Πανιά.

Εκ Μονάχου

Εις τό Ψδείον του Μονάχου ύπέστη πρώτη τάξεως εξέτασις κλειδοκνυμβάλου ή δις Θάλεια Πανιά. Η έκτέλεσις του δυσκολοτάτου προγράμματός της υπήρξεν μοναδικόν, όλως δε έξαιρετική ή έν γένει έπιτυχία της. Ο μακαρίτης Mottl, ο περιφημος αυτός διευθυντής του Ψδείου του Μονάχου ήκουσε την δεσπ. Πανιά με τό μεγαλειότερον ένδιαφέρον και έξέφρασε την πλέον κοίλακτικην γνώμην διά τό τάλατόν της. Η Ελληνίς καλλιτέχνις ήτο ή τελευταία μαθήτρια την οποίαν ήκουσε ο Mottl και ήβαθμολόγησεν, διότι την αυτήν έοπέραν προσεβλήθη εκ καρδιακού νοήματος, εκ του οποίου και απέθανε 15 ήμέρας κατόπιν.

Ένα μεγάλο άρσιον (παμνημφει) άνοίγει την όδόν του μέλλοντος εις την δεσποινίδα Πανιά και την κατατάσσει μεταξύν των όλιγοτων Ελληνίδων, ατινες διατρέχουν εις τό έξωτερικόν.

Προκειμένου να ανεγερθή τό κτίριον της Έθν. Πανακοθήκης εγγράφη ότι ξεσφάθη προς τοϋτο έν οικώτερον παρά τό πεδίον του Άρεως. Τερατωδεστέρην είδησιν δέν ήτο δυνατόν να αναγώσωμεν. Εις όλα τα μέρη του κόσμου τα Μουσεία και αι Πανακοθήκαι εγείρονται εις τα κεντρικώτερα μέρη της πόλεως, προστά εις τους έπισκεπτας, κοσμήματα συγχρόνως υπό αρχιτεκτονικην έσοφιν. Εις τίνος σοφού την κάραν έσφηνώθη ή μεγαλοφνης ιδέα να άπομονωθή ή Έθν. Πανακοθήκη εις μέρος άκατοικητον και να καταδικασθή εις αφάνειαν τό μοναδικόν άσολόν της συγχρόνου τέχνης, άγροούμεν. Ας έλλίσωμεν ότι θα επικρατήσ η λογική όπως ή Έθν. Πανακοθήκη κτισθή εις τό κεντρικώτερον μέρος της πόλεως, εις την όδόν Σταδίου

ή Πανεπιστημιού ή επί τέλους παρά την είσοδον του Ζαπτείου.

Η παρά την Καρχαλιόν της Δημητιάνης άσασκατομένη, δασάχη της Αρχαιολογικής Έταιρίας, αρχαία πόλις υπό του εφόρου Γ. Π. Οικονόμου, ώρισθη έξ επιγραφής, ότι είνε ή Θεισία. Τοϋτο είνε σπουδαιότατον διά την τοπογραφίαν της Γορτυνίας, διότι ήδη έχομεν ώρισμένον σημείον, όπόθεν θα δυνηθώμεν να άνεύρωμεν τας παρακειμένας πόλεις την Τεϋθιν, τό Μεθόριον και όσας άλλας αναφέρει ο Πανσαίας.

Όποτε οι όρισαντες παλαιά την Δημητιόαν ως δήμον Θεισατών είχαν δίκαιον, άδικον δε οι καταργήσαντες την όνομασίαν ταύτην.

Διαφείδεται ή φήμη καθ' ήν ή Έλεονώρα Δουζε πρόκειται ν' άποσπρθη από τό θέατρον, εις τό όποιον τόσον έδοξάσθη.

Την άνεβίβασαν διά της βίας εις την σκηνήν εις ήλικίαν δεκαεσοόρων έτων και της έδωκαν να έννοήσιν ότι ήτο άπόλυτος άνάγκη να παραστήσιν.

Έπειτα από ολίγον καιρόν ενεφανίζετο πρό του κοινού εις τον ρόλον της Ιουλιέτας, της ιστορικής έρωμένης του Ρωμαίου. Έπαιξε τον ρόλον της με μέγασον πάθος και καθ' όλην την διάρκειαν της παραστάσεως έχρατοϋσε εις τα χέρια της ένα μπουκέτο από τριαντάφυλλα. Τα ώσφραίνετο πολύ σιγνά και ένόμιζε κωμεις ότι τα άνθη της μετεβίβασαν όλον τον θέλγητρον, όλην την ποιήσιν και την δροσίαν των.

Εις τον ρόλον της Ιουλιέτας, ή Δουζε έσημείωσεν ένα μέγασον θρίαμβον, τον πρώτον της θριάμβου. Τον απέδωκεν εις τα τριαντάφυλλα, των οποίων τό άρωμα ήτο πεποιμένη ότι την έπέανευσε.

Από τότε κατελήφθη από άλλην ήν μαγίαν διά τα άνθη και ή μαγία της δέν ήσχησε να κωαντήσιν πρόληψις. Ουδέ ποτε έξέρχεται εις την σκηνήν χωρίς να φέρη έπάνω της άνθη και προτιμή τα τριαντάφυλλα.

Κατά την διάρκειαν της παραστάσεως τα ώσφραίνεται, προσφέρει εις τους συναδέλφους της, τα ξεφυλλίζει και σκορπίζει τα πέταλά των έπάνω εις τα έπιπλα της σκηνής ή εις τους θεατάς. Φροντίζει όμως πάντοτε να της μέινουν ένα—δύο τριαντάφυλλα, διότι δέν ήμπορεί να παραστήσιν χωρίς να έχη έπάνω της άνθη.

Ο Έδμόνδος Πιλόν άφηγείται εις την «Ιστορίαν» τας λεπτομερείας του θανάτου του Ρουζέ δε Δισλ, του ποιητού και μουσοργου της Μασσαλιώτιδος.

Κατά τό 1836 ο δε Δισλ έμενε μετά τινων φίλων του εις μίαν οικίαν του Σουαλν λε Ρονά. Ητο 76 έτων, έν τοϋτοις είχαν ύψος άνθρώπου διαρκώς νεάζοντος ήτο όμιλητικός προς όλους και εύθυμος.

Έκαμε μακρούς περιπάτους εις την έξοχήν, συνεζήτη επί διαφόρων ζητημάτων με τους χωρικούς και έξη με τας αναμνήσεις του παρελθόντος, αι όποίαι δέν ήσαν και τόσον εύχάριστοι διά των θαλαρών γέροντα.

Ηδύνατο να συνομισηοδν εις την δυομένηαν του Ναπολέοντος, την άπομάκρυνον του δε Δισλ από τον στρατόν, την φυγήν του μετά την συννομσίαν του εξαδέλφου του στρατηγου Μαλέ, τας περιπέτειάς τας όποιας ύπέστη άποζών μόνον με τας προσόδους της άντιγραφής μουσικής, την φυλάκισίν του κατά τό 1830 διά χρέη και τέλος τό μικρόν έπίδομα, τό όποιον του παρεχωρήθη τη μεσολαβήσιν του

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Προεκηρύχθησαν οι όροι του άγωνοθετήματος της κυρίας Αικατερίνης Ίακώδου Ράλλη εις μήνην του υιού αυτού Θεοδώρου, του έν Παρισίαις άποθανόντος Έλληνος καλλιτέχνου, κατ' ανακοίνωσιν της έπιτροπής της Έθνικής Πανακοθήκης.

Οι όροι ούτοι είνε οι εξής:

Ανά πάν έτος, κατά μήνα Σεπτέμβριον, τελείται διαγωνισμός Γραφικής επί βραδείω δρασμών χιλίων, φέρων τό όνομα «Ράλλειος».

Του διαγωνισμού μετέχουσι μόνον οι κατά τό άμείωσιν ήγούμενον σχολικόν έτος τακτικώς φοιτήσαντες εις την πρωτελευταίαν και την τελευταίαν τάξιν της Γραφικής και οι συδοκίμως μετασχόντες των κατά Ιούνιον του έτους εκείνου έν τη Σχολή διανεργηθέντων διαγωνισμών.

Τα του διαγωνισμού θέματα, όρίζομενα υπό των καθηγητών της Γραφικής του Σχολείου των Καλών Τεχνών την παραμονήν της ανάρξεως αυτού και εις τρία κατ' έλάχιστον όρον άνερχόμενα, τίθενται έντός κάλπης, έξ της την επομένην ήμέραν, επί παρουσίαι πάντων των διαγωνιζομένων, και υπό τινος αυτών, διά κλήρου όριζομένου, εξαγεται τό προς έκτέλεσιν θέμα.

Του θέματος τούτου, γινομένου άμείωσιν γνωστού τοίς διαγωνιζομένοις, έκτελείται ύφ' ενός εκάστου αυτών και κατ' ιδίαν εκάστου έπίνοιαν έντός δύο ήμερών προσχεδιάσμα, ύπερ, φέρον την ύπογραφήν του γράψαντος, παραδίδεται εις την Διεύθυνσιν της Σχολής των Καλών Τεχνών.

Αι δύο ήμέραι άρχονται από της ήμέρας της κληρώσεως του θέματος, συμπεριλαμβανομένης, και λήγουσι την επομένην την έκτην μεταμεσημβρινήν ώραν.

Οι διαγωνιζόμενοι έκτελοϋσι τα προσχεδιάσματα έν επί τούτω ώρισμένη αίθούση του Σχολείου των Καλών Τεχνών, έν ή και φυλάσσονται ταϋτα την πρώτην νύκτα, της κλειδός παραδιδομένης εις την Διεύθυνσιν της είρημένης Σχολής.

Την επομένην της παραδόσεως των προσχεδιασμάτων ο των καθηγητών της Γραφικής του σχολείου Σόλλογος, τη συπράξει δύο μελών της προς έπίβλεψιν της Έθνικής Πανακοθήκης Έπιτροπής, ύποδεικνυομένων ύπ' αυτής, συνερχόμενος εις συνεδρίαν, έκφέρει την επ' αυτών κρίσιν του, δικαιούμενος να περιορίσιν ταϋτην μόνον επί των παρ' αυτού θεωρηθέντων αξίων.

Οι ύποψήφιοι ών τα προσχεδιάσματα έκρίθησαν αξία, μετέχουσι του περαιτέρω διαγωνισμού προς έκτέλεσιν έντός όρισθησομένης προθεσμίας του όριστικού έργου καθ' ο έκαστος είχε προσχεδιάσμα.

Μετα την παράδοσιν των έργων οι άνωτέρω είρημένοι καθηγηται της Γραφικής μετά των δύο επίσης είρημένων μελών της προς έπίβλεψιν της Έθνικής Πανακοθήκης Έπιτροπής, συνερχόμενοι εις συνεδρίαν και λαμβάνοντες ύπ' όψιν τα τε προσχεδιάσματα και τα επί τη βάσει αυτών έκτελεσθέντα έργα, όρίζουσι κατά πλειονοσίαν και δι' ήτιλογημένης έκθέσεως τό αξιον βραβεύσεως.

Βασιλέως και έφερε κάποιαν γαλήνην εις την βασιαιμένην ήπαρξίν του.

Τον Ιούνιον του 1836 ήσθένησε καταληφθείς από σφοδρόν πυρετόν και βήχα, έντος δε χρονικου διαστήματος δύο ήμερών απέθανε. Την στιγμήν που κατεβίβάζετο ο νεκρός εις τό μνήμα, ο Μπουαβίν έκαμε μίαν έκφραστικην χειρονομίαν και άμέσως από δέκα χιλιάδας στομάτων ήκούσθησαν οι σίχοι και οι ήχοι της Μασσαλιώτιδος. «Έμπρός τέκνα της πατρίδος—ή ήμέρα της δόξης έφθασεν».

Ητο ο βοιωτος χαιρτωμός του Γαλλικου λαου προς τον ποιητήν της Έπαναστάσεως.

Η ένταϋθα Ιταλική προσβεία άνεκοίνωσεν εις τό ύπουργείον των Έξωτερικων ότι ή έκδοσις των Ωραίων Τεχνων έν Φλωρεντία θ' άνοιξη τας πύλας της τον Νοέμβριον του 1911 και θα διαρκέσιν μέχρι Ιουνίου του 1912.

Επίγη εις τον Ρήνον ένφ' έταξείδευεν και της θαλαμηγού της μετά του συζύγου της ή ώραία και δημοφιλης Παρισινή ήθοποιός Ζυβέ Λαρτέλι. Ένεφανίσθη τό πρώτον εις τό «Gymnase» αρχίσασα τό στάδιόν της ύπό την προστασίαν της Ρεζάν. Έπαιξε κατόπιν εις πολλά Παρισινά θέατρα, έχάτος δε είχε ξετελλάνη τους Παρισίους παίζουσα τό «Τρελλοκόριον». Ο πνευμός της θεωρείται ως τυχαίον δυοτήχημα.

Η τελευταία σκηναλία του Ψδείου Δούτην έσημείωσε την λήξιν αυτών δια μεγάλης έπιτυχίας. Συμμετέχον οι άριστοι των μαθητών, διεκρίθησαν δε οι κ. κ. Αάλλας και Αντιονόπουλος εις την βραβειον, και αι δεσποινίδες Αύγερονου και Ζαλάπια εις τό κλειδοκνυμβάλον.

Εις τους «Τάιμας» το Λονδίνου έδημοσιεύθη μακρόν και αναλυτικώτατον άρθρον του κ. Μπάουτσερ περι της σημασίας και των άποτελεσμάτων των μέχρι τοϋδε γενομένων έν Ελλάδα αρχαιολογικων ανασκαφών.

ΝΗΠΙΑΚΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

Η «Ένωσις των Ελληνίδων», διά του Έκπαιδευτικού τμήματος, ιδρυθέντος τή 1897, έπέτυχε την μεταρρύθμισιν της παρ' ήμιν άγωγής και εκπαιδύσεως διά της ίδρύσεως Γυμναστικής σχολής των θηλέων, Νηπιακού κήπου και Διδασκαλείου νηπιαγωγών και παιδονόμων, επί τη βάσει του Φροβελιανου συστήματος. Τα άποτελέσματα της διδασκαλίας είνε λίαν ικανοποιητικά, ή μεγάλη δε πρόοδος του εκπαιδευτικού τμήματος όφείλεται εις την άσκον έπιμέλειαν και πεφωτισμένην διδασκαλίαν της έξόχου παρ' ήμιν παιδαγωγού κυρίας Αικατερίνης Λασκαρίδου.

Δεκατέσσαρες πάλιν νηπιαγωγοί της ανωτάτης τάξεως του είρημένου Διδασκαλείου ήρίστευσαν έφέτος κατά τας εξέτασεις, έπειδή δε όλαι σχεδόν κατόνται εκ Μακεδονίας και Ηπειρου θα τοποθετηθώσιν έν τη ιδίαι της εκάστη πατρίδι, διαδίδουσαι την γλώσσαν μας εις τα εκεί ξενόγλωσσα Έλληνοπαιδα. Ηδη θα περιληφθώσιν εις τας ένεργείας του Έκπαιδευτικού τμήματος και τα τουρκόφωνα σχολεία της Μ. Ασίας.

Ευχάριστα έξ ίσου είνε τα άποτελέσματα και της ύλικής προόδου των νηπιακων ιδρυμάτων, ως έμφαίνεται εκ της άρτι έκδοθείσης λογοδοσίας.

Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας, νικᾷ ἡ ψῆφος τοῦ Διευθυντοῦ τῆς σχολῆς.

Τὴν δευτέραν Κυριακὴν μετὰ τὴν κρίσιν τῶν ἔργων, παρισταμένων ἀπάντων τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν μαθητῶν τοῦ σχολείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἀπονέμεται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τὸ χιλίο-δραχμον γέρας εἰς τὸν πρωτεύσαντα κατὰ τὸν διαγωνισμόν.

Τὰ προσχεδιάσματα καὶ τὸ βραβευθὲν ἔργον κατατίθενται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Διευθύνσεως.

Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν οὐδὲν ἔργον κριθῆ ἄξιον βραβεύσεως, τὸ μὴ διατεθὲν ποσὸν προστίθε-

ται εἰς τὸ βραβεῖον τοῦ ἐπιόντος ἔτους, οὕτως ὥστε τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ δισχιλίων δραχμῶν, πέραν ὅμως τῶν δισχιλίων δραχμῶν πᾶν ποσὸν πλεονάζον προστίθεται εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ κληροδοτήματος.

Αἱ λεπτομέρειαι τῶν κατὰ τὸν διαγωνισμόν τοῦτον, τῆς προκηρύξεως αὐτοῦ, τῆς κρίσεως τῶν ἔργων καὶ τῆς ἀπονομῆς τοῦ βραβεῖου, κανονισθῶσιν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ σχολείου, ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς πρὸς ἐπίδοσιν τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης Ἐπιτροπῆς.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,”—“ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ,”

Ἡ « Πινακοθήκη », ἐν συμπράξει μετὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένου ἐγκυκλοπαιδικοῦ περιοδικοῦ « Ἑλληνικῆ Ἐπιθεώρησις » θὰ ἐκδώσῃ διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος Ἡμερολόγιον Ἐγκυκλοπαιδικόν, Φιλολογικόν καὶ Καλλιτεχνικόν.

Τὸ Ἡμερολόγιόν μας θὰ εἶνε ἡ πιστὴ ἀπεικόνισις τῆς τε ἐθνικῆς, κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς ἐξελλίξεως καὶ προόδου ἐν Ἑλλάδι.

Τὸ Ἡμερολόγιόν μας, ὀγκώδες ἐκ τριακοσίων σελίδων πυκνῶν εἰς ὕλην, κοσμούμενον ὑπὸ καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ στιλπνοῦ χάρτου τυπούμενον, θὰ περιλαμβάνῃ ὕλην ἀνέκδοτον καὶ πρωτίστως πρωτότυπον.

Μελέται ἐπιστημονικαὶ εἰς ἐπαγωγὸν ὕφος γεγραμμένα καὶ χρήσιμοι εἰς τὸν καθημερινὸν βίον, φιλολογικαὶ μελέται, διηγήματα, πεζὰ καὶ ἔμμετρα ποιήματα, ἠθογραφίαι, ταξιδιωτικαὶ περιγραφαί, μεθυγραφίαι, καλλιτεχνικὰ ἄρθρα, ἱστορικὰ καὶ ἀρχαιολογικὰ σημεῖωματα, μελέται κοινωνιολογικαί, ἐθνολογικαί, βιονομικαὶ θὰ παρελάσσουν ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ Ἡμερολογίου μας. Εἰδικαὶ καὶ πεφωτισμένοι συνεργάται θὰ πραγματευθῶσι τὰ θέματα αὐτά.

Τὸ Ἡμερολόγιόν μας θὰ εἶνε ἐτήσιον ἀναπόσπαστον συμπλήρωμα ἀμφοτέρων τῶν περιοδικῶν.

Εἰκόνες ἔργων ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς Ἑλλήνων καὶ ξένων καλλιτεχνῶν, τοπεῖα Ἑλληνικά, μνημεῖα ἱστορικὰ ἐκ τῶν ἤμιστα γνωστῶν, γελοιογραφεῖαι τῶν εὐθυμοτέρων γεγονότων τοῦ ἔτους, θὰ ποικίλουν τὰ δημοσιεύματα τοῦ Ἡμερολογίου.

Τὸ Ἡμερολόγιόν μας ἤρχισε νὰ ἐκτυποῦται. Θὰ εἶνε ἕτοιμον πρὸς κυκλοφορίαν κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων. Ἡ δὲ τιμὴ του, παρὰ τὰς ὑπερόγκους δαπάνας, μόνον δύο δραχμαὶ διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς « Πινακοθήκης » καὶ τῆς « Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως » ὡς καὶ διὰ τοὺς ἀπὸ τοῦδε μέχρι 1 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἐγγραφησόμενους καὶ προπληρώνοντας τὸ ἀντίτιμον. Διὰ τοὺς λοιποὺς, δραχ. τρεῖς.

Τὸ Ἡμερολόγιον « Πινακοθήκης - Ἑλλην. Ἐπιθεωρήσεως » θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς 3,000 ἀντίτυπα. Ἀρίστη εὐκαιρία διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ καταχωρήσωσιν ἀγγελίας καὶ διαφημίσεις. Δι' αὐτὰς ἰδιαίτεροι συμφωνίαι, τοιαῦται δὲ γίνονται ἀπὸ τοῦδε.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μίλτου Κουντουρά, ὁ Ἄρρωστος, ὄνειρόδραμα εἰς πρᾶξιν. Ἐκδοσις πολυτελής, Ἀθήναι. Σελ. 88. Ὁ συγγραφεὺς ἀγνωστος εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους, στέλλει ἐκ Μιτυλήνης ἐν δράμα με φιλολογικὰς ἀξιώσεις, εἰς γλώσσαν μαλλιαρῆν. Βάσις τοῦ δράματος τὸ ἀνεξάντλητον ζήτημα τῆς κληρονομικότητος. Ὁ Ἄρρωστος εἶνε ἕνας οἰκτρὸς τύπος ἀγωνιῶν ὑπὸ τὸ βάρος ἐκφύλων ιδεῶν. Εἶνε γραμμένον με ρεαλιστικὴν ὁμότητα, με ψευδαισθησίαν, ἀκατάλληλον πρὸς παράστασιν, με μίαν ἐπίδρασιν Ἰφηνικήν.

Ὁγκώδης ἐκ 1,400 σελίδων ἐξεδόθη ὁ « Ὁδηγὸς τῆς Ἑλλάδος » τοῦ κ. Νικ. Ἰγγλέση με ὕλην πυκνοτάτην καὶ λεπτομερεῖς πληροφορίας. Περιλαμβάνει ὁδηγὸν πλῆρη τῶν Ἀθηνῶν, ὡς καὶ τῶν κυριωτέρων Ἑλληνικῶν πόλεων, ἐπίσης δὲ ὁδηγὸν τῆς Μακεδονίας, Σάμου, Κρήτης καὶ Κύπρου. Ἐκ τοῦ Ὁδηγοῦ δύναται τις ν' ἀρυσθῆ πᾶσαν πληροφορίαν ἰδίως ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς κινήσεως.

Ὡς εὐμορφῆ ποιητικῆ αἰρῆ ἡμποροῦν νὰ χαρακτηρισθῶν αἱ πρῶται ποιητικαὶ πτήσεις τοῦ κ. Ρόμου Φιλόρα. « Ρόδα στὸν ἀφρὸ » ἐπιγράφεται ἡ συλλογὴ του, τὴν ὅποιαν διακρίνει φαντασία καὶ μία ἀντίληψις ὑπερτέρα τῆς συνήθους στιχομανίας. Ἄν δὲν ἔχουν πολλὴν ἀρμονίαν καὶ πλαστικότητα οἱ στίχοι του, ἔχουν ὅμως βαθύτητα ἔννοιαν καὶ τεχνοτροπίαν, ἡ ὁποία με τὸν καιρὸν θὰ διαμορφωθῆ τελειότερα.

Εἰς τὰ ἱερὰ κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης προσετέθη πολὺτιμος κώδιξ τοῦ Εὐαγγελίου, νέα πηγὴ συμβάλλουσα εἰς τὴν κριτικὴν τοῦ κειμένου τῶν Γραφῶν. Εἶνε τὸ Εὐαγγέλιον Μαρίας τῆς Παλαιολογίνας, οἰκογενιακὸν κειμῆλιον περιελθὸν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Μητροπολίτου Λεοντοπόλεως κ. Σωφροτίου Εὐστρατιάδου, ὅστις καὶ ἐξέδωκε λεπτομερῆ περιγραφὴν τοῦ Εὐαγγελίου τούτου, λίαν ἐνδιαφέρουσαν.

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Στεφάνου Πάργα ἐξεδόθη τὸ πεντάπρακτον δράμα τοῦ Vernon Lee « Ἡ Ἀριάδνη στὴν Μάντουα ». Τιμὴ δρ. 1. Διευθύνσις ΡΟΒ 1,146. Ἀλεξάνδρεια.

Εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Ὁφελίμων βιβλίων, ἐξεδόθησαν κατ' ἐκλογὴν Ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ πρὸς τὸν Πρωτοψάλτην. Ἡ ἀλληλογραφία αὕτη ἀποτελεῖ, κατὰ τὸν Θερεϊανόν, τὸ περιεργότατον καὶ ἐπαγωγότατον ἐπεισόδιον ἐν τῇ βίῳ τοῦ Κοραῆ. Αἱ ἐπιστολαὶ αὐτὰ ἀποτελοῦσι καὶ πολὺτιμον ἱστορικὸν ἀρχεῖον, περιέχουσαι ἀνακρινώσεις περὶ παντοίων γεγονότων τῶν δύο τελευταίων δεκαετηρίδων τοῦ 19. αἰῶνος. Τὸ πλεῖστον καταλαμβάνει ἡ ἀφήγησις συμβάντων τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.

Geoffroy Chaucer, par Emile Legoufs professeur Bloud et Cie, editeurs, Paris.

« Εἶνε παράδοξον πῶς τὸ βιβλίον τοῦτο ἦλθε τόσον ἀργά, τὸ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Δὲν ὑπάρχει ἐν Γαλλίᾳ μέχρι τὴν σήμερον οὐδὲν ἔργον ἀνεξάρτητον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐργασία τοῦ Chaucer νὰ παρουσιάζονται μαζί. » Τοιοῦτοτρόπως ὁμιλεῖ ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸν πρόλογόν του. Καὶ εἶνε δικαία ἡ ἐκκληξίς του, διότι ὁ Chaucer εἶνε εἰς ἀληθινὸς καὶ θελκτικὸς ποιητῆς, ὅστις ἐὰν ἤπρηξεν Ἀγγλος κατὰ τὴν γλώσσαν, ἦτο ἴσως Γάλλος τὴν καταγωγὴν βεβαίως ὅμως κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν τέχνην.

Ὁ Chaucer ἀναφαίνεται σήμερον κατόπιν μακρᾶς καὶ θλιβερᾶς λήθης. Μᾶς δίδονται ἀκριβεῖς πληροφορίαι περὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ ποιητοῦ. Ὁ κ. Legouis διέθεσεν ἐν μέγα μέρος τοῦ βιβλίου διὰ τὰ περιφραγμένα Contes de Canterbury χωρὶς ὅμως νὰ παραλείψῃ καὶ δευτερότερα ποιήματα, ἅτινα ἔχουσι χαριτωμένα μέρη. Ἰδίως τὸ θερμὸν εἰδύλλιον τοῦ Troilus καὶ Crisède φέρει εἰς φῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Chaucer ὀφείλει εἰς τοὺς τρουβαδούρους τῆς Γαλλίας καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὀφείλει εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, ἰδίως δὲ εἰς τὸν Βοκκάκιον.

Ἄλλ' ἡ ἔρευνα τῶν ἐπηρῶν δὲν τὸν ἀπασχολεῖ καθ' ὅλοκληρίαν. Προσπαθεῖ κυρίως νὰ θέσῃ τὸν ἀναγνώστην εἰς ἀμείστον συνάφειαν μετὰ τοῦ γηραιοῦ ποιητοῦ. Ἀναλύει πολλὰ διηγήματά του καὶ ἐξηγεῖ μερικὰ μέρη εἰς στίχους, ὅτινες μιμοῦνται τὸ πρότυπον. Προσπαθεῖ ἐπίσης νὰ δεικνύει τὸν νεοτερισμὸν τοῦ Chaucer ὅστις συνίσταται εἰς ἕνα εὐλικρινὴ ρεαλισμόν, εἰς μίαν ζωηρὰν καὶ οἰμωριστικὴν περιγραφὴν τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν ὁποίων ἔζησεν, εἰς μίαν ἀνάληψιν στενοτέραν τοῦ σοβαροῦ καὶ τοῦ κομικοῦ, τοῦ ἱεροῦ καὶ τοῦ βεβήλου, τῆς στοργῆς καὶ τῆς εἰρωνείας.

Ἡ Νηστεία — Τὰ κολύματα τοῦ γάμου.— Ἐξεδόθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐμβριθῆς μελέτη τοῦ Ἐπισκόπου Παμφίλου κ. Μετ. Χριστοδούλου, ὅστις τυγχάνει καὶ διδάκτωρ τὰ Νομικά. Ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται μετ' ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας τὰ σπουδαιότατα θερηκεντικῶς καὶ κοινωνικῶς ζητήματα τῆς Νηστείας ὡς καὶ τὰ τῶν Κολυμάτων τοῦ γάμου ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας. Συμπεραίνει ἐν τέλει ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ περιορισθῶσιν οἱ βαθμοὶ τῶν κολυμάτων τοῦ γάμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σημερινοῦ καθεστώτος, διὰ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Τόμου. Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Παμφίλου δεικνύεται καὶ ἐξ ἄλλων ὁκτῶ ἔργων του κληρικὸς μελετηρὸς καὶ πολυμαθῆς, παρακολουθῶν τὴν κοινωνικὴν ζωὴν εἰς τὰς διαφόρους ἐκφάνσεις αὐτῆς.

Ἡλεκτρισμὸς καὶ Ἡλεκτροθεραπεία, ὑπὸ Στ. Δαμόγλου, ἱατροῦ ἐν Καίρῳ. Μετὰ σύντομον ἐπιστημονικὴν ἔρευναν περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐν τῇ θεραπευτικῇ, παραθέτει ὁ συγγραφεὺς κλινικὰς παρατηρήσεις ἀσθενῶν, θεραπευθέντων ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Ἡ ἀπολογία μου, κοινωνική μελέτη. Ὁ ἐκ Ζακύνθου κ. Δ. Ζηζὺς ἀνωμόμως ἐξέδωκε τόμον ἐξ 150 σελίδων, περιλαμβάνοντα ἰδιορρυθμούς ιδέας καὶ σύστημα κοινωνιολογικόν. Τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ζωῆς, ἰδίως ὁ γάμος καὶ ἡ ἰδιοκτησία, ἐρευνῶνται μὲ πολλὴν παρατήρησιν. Ὁ συγγραφεὺς ἐκφέρει γνώμας μετὰ θάρρους καὶ ἐλευθερίας. Ὑποστηρίζει τὸν προσωρινὸν γάμον, τὸν ἐπὶ προθεσμίᾳ, διότι διὰ τοῦ ἰσοβίου γάμου οἱ πληθυσμοὶ ἐλαττοῦνται. Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του ἐπικαλεῖται τὰς γνώμας διαφόρων συγγραφέων. Ἐπίσης ὑποστηρίζει ὅτι τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων πρέπει νὰ ἀναλαμβάνῃ τὸ Κράτος, εἰς τὸ ὅποιον θὰ περιέχρηται καὶ ἡ περιορία τῶν ἀποθησκοπόντων.

★

Οἱ Ἑθνικοὶ καὶ γλωσσικοὶ Ἐφιάλται, ὑπὸ Ἀθ. Μπούτουρα. Ὁ κ. Μπούτουρας, μὴ κατορθώσας νὰ γίνῃ ὑψηγῆτης ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ σχολῇ ἔγραψε σειράν ἄρθρων ἐναντίον τῶν κ.κ. Μιστριώτου, Βάση καὶ Ζολώτα, ἅτινα μετ' ἄλλων διατριβῶν γλωσσολογικῶν ἐξέδωκεν εἰς τεύχος.

★

Νέον τόμον εἰκονογραφημένον ἐξέδωκεν ἡ ἐν Φραγκούρη διαμένουσα λογια κυρία Δέλτα, τὸ γένος Ε. Μπενάκη. Συνεχίζει τὴν συγγραφὴν διηγημάτων ἐθνικοῦ ἐνδιαφέροντος, ὑπὸ τύπον παραμυθῶν. Τὸ «**Παραμῦθι χωρὶς ὄνομα**» ἐγράφη εἰς ἀπλὴν γλῶσσαν, εἰς ὕψος ἐπαγωγόν. Ἡ συγγραφεὺς ἔχει εὐρείαν φαντασίαν, ἐξαιρετικὰ δὲ πλεονεκτήματα ἀφηγηματικῆς χάριτος. Τὸ «**Παραμῦθι χωρὶς ὄνομα**» κατατάσσει αὐτὴν εἰς τὴν πρώτην σειράν τῶν γραφουσῶν Ἑλληνίδων.

★

Ἡ μουσικὴ διὰ τῶν αἰῶνων. Διάλεξις Ἀδρας Θεοδωροπούλου. Σύντομος ἱστορικὴ ἐρευνα τῆς ἀναπτύξεως τῆς μουσικῆς. Ἡ ὀμιλήτρια ἐκφράζεται, ἐν τέλει, κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς δεξιότητις, ἥτις παρουσιάζει τὸ δύσκολον ὡς ὄρατον καὶ ἀπομακρύνει τὴν μουσικὴν ἀπὸ τὸν προορισμὸν τῆς.

★

Συγγράμματα, Θ. Ι. Μαραγκουδάκη Χανία. Πρωτοπειροῦ διηγηματογράφου δοκίμια, τὰ ὅποια χαρακτηρίζει ἀφέλεια. Εἶνε ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς χωρὶς βάθος ἀντιλήψεως.

★

Ὁ πολυμαθέστατος τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου μέγας χαρτοφύλαξ κ. Μανουὴλ Γεδεών ἤρξατο ἐκδίδων ἐν Κωνσταντινουπόλει **Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας**, κατὰ διμηνίαν. Ἐξεδόθησαν ἤδη τὰ δύο πρῶτα τεύχη. Ἡ ἀποθησαυριζομένη ἐν αὐτοῖς βιβλ. εἶνε σπουδαιότατη. Περιέχει ἀντίγραφα πολυτίμων χειρογράφων, ἐπιστολὰς Πατριαρχῶν, ὕμνους, συνοδικὰ σημεῖωματα, ἀπομνημονεῦματα, ἐκκλησιαστικὰς μελέτας, ἐπιγράμματα κ.λ.π.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Φύσις. Ἐξεδόθη τὸ τρίτον τεύχος τοῦ 22ου ἔτους μὲ πλοῦτον διδακτικῆς ὕλης. Δημοσιεύει συνήθως ἄρθρα ἐπιστημονικά, φιλολογικά, ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις, ὠφελίμους γνώσεις, ἰατρικὰς συμβουλὰς καὶ τὰς νεωτέρας τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν τεχνῶν προόδους.

★

Les Guéres. Εἶνε ἀφιερωμένον τὸ τελευταῖον τεύχος ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν Boileau. Δημοσιεύονται γνώμαι Γάλλων συγγραφέων, ἐν οἷς τοῦ Μπαρρὲς καὶ τοῦ Λεμαίτρ.

★

Λαογραφία. Τόμ. Β' τευχ. Δ'. Περιέχει ὕλην λαογραφικὴν, ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος σταλείσαν.

★

La Construction Moderne. Εἰς τὸ τεύχος τῆς 22 Ἰουλίου, ὁ κ. Α. Γέλβετ ἀρχιτέκτων δημοσιεύει κριτικὴν μελέτην ὑπὸ τὸν τίτλον «**Les Epvois de Rome, architecture**».

★

«Χαρυγγή». Ἀρ. 17. Ἡ δίκη τοῦ Σωκράτους, ὑπὸ Ι. Ὀλυμπίου.—Ρυθμοί, ὑπὸ Α. Δημακοπούλου.—Τσερναγόρα, ὑπὸ Π. Νιρβάνα.—Ρωσικὴ φιλολογία κ. λ. π.

★

«Δήμητρα» Γεωργικὸν περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐν Κων/πόλει ὑπὸ Ι. Χατζοπούλου. Ἀρ. 1. Μετ' εἰκόνων.

★

Ἑβραϊσθής. Τεύχος Ἰουνίου. Προμηθεὺς δεσμότης.—Ἡ ἐξέλιξις τοῦ Ἀγγλικοῦ τύπου.—Τοπογραφία Σμύρνης.—Ἡ Ἀριθμητικὴ παρὰ τοῖς ζώοις.—Ἡ ἐκπαίδευσις ἐν Ἑλβετίᾳ κ.λ.π.

★

«Κόσμος» Σμύρνης.—Τεύχος Ἰουνίου. Ἐκ τῶν περιεχομένων: Ἡ μουσικὴ ὡς θεραπευτικὸν μέσον.—Ἡ βοσκοπούλα μὲ τὰ μαργαριτάρια ὑπὸ Π. Νιρβάνα.—Ὁ κάλαθος τῶν ἀχρηστων, ὑπὸ Δ. Ι. Καλογεροπούλου.—Ὁ κωδωνίσκος τῆς εὐτυχίας, ὑπὸ Seidl.—Ἡ μονομαχία, διήγημα τοῦ Γσέχοφ κ.λ.π.

★

Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντίς. Τεύχος Ἰουνίου. Περιεχόμενα. Ἡ στέψις Γεωργίου τοῦ Β'.—Εἰς Ἑλληνὴν Σεβὰθ θαλασσινός.—Εἰς τὴν νησίδα τῆς Σούδας.—Ἐνα κυνήγι εἰς τὸ Περού κ.λ.π.

★

Δισχύλος. Ἀλεξάνδρεια. Τὸ στεφάνι τοῦ βράχου, ὑπὸ Γ. Ἀνδρίτσα.—Ἡ ἀγία Ἐδρα.—Τραγοῦδια τοῦ στρατοῦ κ.τ.λ.

ΑΓΓΕΛΟΝΤΑΙ

Ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἰωάν. Β. Ἰωαννίδου ἀγγέλλεται ἡ κατὰ μετάφρασιν αὐτοῦ ἐκδοσις τοῦ περιήμου παιδαγωγικοῦ συγγράμματος τοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ζυρίχης καθηγητοῦ Föster «**Σχολεῖον καὶ χαρακτήρ**».

★

«Υψηλάντης». Περιοδικὸν τῶν ἐλευθέρων τεκτόνων. Διευθυντῆς Γ. Ματθαίουπούλου. Ἀρχεται ἐκδιδόμενον ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου εἰς τεύχη ἐκ 48 σελίδων κατὰ διμηνίαν. Θὰ κυκλοφορῇ μόνον μεταξὺ τῶν Ἑλευθέρων τέκτόνων.

